

Griffiennr. : 2006/ 2255
 Not.nr. :

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 26 JUNI 2006

De rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Gent, negentiende kamer, drie rechters, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Gezien de stukken van vervolging.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE tegen :

(Chel.) tegen alle beschikkingen
 (Chel.) tegen alle beschikkingen
 (Chel.) tegen alle beschikkingen

- op 27/06 door
 - op 27/06 door
 - op 27/06 door
 - op 27/06 door
 (Inlaagden)

HOGER BEROEP

het o.c. tegen

1. , zelfstandige, geboren te op
 wonende te
2. laborante, geboren te
 op van
 nationaliteit, wonende te
3. met maatschap-
 pelijke zetel te
4. , commercieel directeur,
 geboren te op , wonende te
5. , bediende, geboren te op
 wonende te
6. , arbeider, geboren te op
 , wonende te
7. , zaakvoerder, thans zelfstandig
mechaniker, geboren te op
 wonende te
8. ondernemingsnummer
 met maatschappelijke zetel te

9. _____ makelaar,
thans zaakvoerder, geboren te _____ op
_____, wonende te _____

10. _____, zonder beroep, thans
vastgoedmakelaar, geboren te _____ op
_____, wonende te _____

VERDACHT VAN :

A. De eerste, de tweede, de derde, de vierde en de vijfde (OK 1)

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

Bij inbreuk op artikel 200 van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taxes zoals gewijzigd bij artikel 9 van het K.B. nr. 63 van 28 november 1939 (B.S. van 1 december 1939) en bij artikel 8 der wet van 14 augustus 1947 (B.S. van 17 december 1947), alsook bij inbreuk op de artikelen 1 en 8 van het K.B. van 14 december 1959 (B.S. van 4 januari 1960) waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken

aanplakbrieven te hebben behouden en of enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te hebben gebruikt:

- hetzij op toeristische verkeerswegen door de Koning aangewezen;
- hetzij op enige plaats zodra zij vanaf die verkeerswegen herkenbaar zijn; en dit buiten de gevallen waarin het aanbrengen van aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen is toegelaten ingevolge artikelen 1 tweede lid, 2, 3, 3 bis en 6 van voormeld K.B. van 14 december 1959,

namelijk: een reclamebord te hebben behouden op het grondgebied van de gemeente

bedoeld reclamebord zijnde aldus aangebracht op enige plaats langs een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg, als dusdanig aangewezen zijnde bij artikel 1 van het K.B. van 8 januari 1958 houdende bepaling van de toeristische verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (B.S. van 26/2/1958)

- de eerste, de tweede, de vierde en de vijfde:

te in de periode gaande van 01.05.1997 tot 01.07.1999

- de eerste, de tweede, de derde, de vierde en de vijfde:

te in de periode gaande van 02.07.1999 tot 31.12.2005

tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de **bijzondere verbeurdverklaring** in dossier OK 1, de eerste van een bedrag van 2.578,09 euro, de tweede van een bedrag van 2.578,09 euro, de derde van een bedrag van 16.672,84 euro zijnde hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld, hetzij inkomsten uit belegde voordelen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

- de eerste en de tweede ():

Jaarlijks 24.000 BF (st 20) huurgeld

01.05.1997 tot 31.12.1997 = $24.000 \times 8/12 = 16.000$ BF

01.01.1998 tot 31.12.2005 = $24.000 \times 8 = 192.000$ BF

Totaal : $16.000 + 192.000$ BF = 208.000 BF

Elk de helft is: $208.000 : 2 = 104.000$ BF of 2.578,09 euro

- de derde ():

Aanvangsperiode : 02.07.1999 Wet strafrechtelijke aansprakelijkheid rechtspersoon (st 111)

02.07.1999 tot 31.12.1999 = $103.474 : 2 = 51.737$ BF

01.01.2000 tot 31.12.2005 = $103.474 \times 6 = 620.844$ BF

Totaal = $51.737 + 620.844 = 672.581$ BF of 16.672,84 euro

B. De derde, de vierde, de vijfde en de zesde (OK 2)

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

Bij inbreuk op artikel 200 van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taxes zoals gewijzigd bij artikel 9 van het K.B. nr. 63 van 28 november 1939 (B.S. van 1 december 1939) en bij artikel 8 der wet van 14 augustus 1947 (B.S. van 17 december 1947), alsook bij inbreuk op de artikelen 1 en 8 van het K.B. van 14 december 1959 (B.S. van 4 januari 1960) waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken

aanplakbrieven te hebben behouden en of enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te hebben gebruikt:

- hetzij op toeristische verkeerswegen door de Koning aangewezen;
- hetzij op enige plaats zodra zij vanaf die verkeerswegen herkenbaar zijn; en dit buiten de gevallen waarin het aanbrengen van aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen is toegelaten ingevolge artikelen 1 tweede lid, 2, 3, 3 bis en 6 van voormeld K.B. van 14 december 1959,

namelijk: een reclamebord te hebben behouden op het grondgebied van de gemeente

bedoeld reclamebord zijnde aldus aangebracht op enige plaats langs een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg, als dusdanig aangewezen zijnde bij artikel 1, 3° van het K.B. van 8 januari 1958 houdende bepaling van de toeristische verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (B.S. van 26/2/1958)

te , in de periode van 01.12.1999 tot 31.12.2005

tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de **bijzondere verbeurdverklaring** in dossier OK 2, de derde van een bedrag van 2.103,22 euro, de zesde van een bedrag van 2.714,43 euro zijnde hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld, hetzij inkomsten uit belegde voordelen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

- de derde (') (st 107)

01.12.1999 tot 31.12.1999 = 13.947 : 12 = 1.162 BF
 01.01.2000 tot 31.12.2005 = 13.947 x 6 = 83.682 BF
 1.162 + 83.682 = 84.844 BF of 2.103,22 euro

- de zesde ()

huur 18.000 BF per jaar (st 5bis)
 01.12.1999 tot 31.12.1999 = 18.000 BF : 12 = 1.500 BF
 01.01.2000 tot 31.12.2005 = 18.000 x 6 = 108.000 BF
 1.500 + 108.000 = 109.500 BF of 2.714,43 euro

C. De derde, de vierde en de vijfde (OK 3)

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

Bij inbreuk op artikel 200 van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taxes zoals gewijzigd bij artikel 9 van het K.B. nr. 63 van 28 november 1939 (B.S. van 1 december 1939) en bij artikel 8 der wet van 14 augustus 1947 (B.S. van 17 december 1947), alsook bij inbreuk op de artikelen 1 en 8 van het K.B. van 14 december 1959 (B.S. van 4 januari 1960) waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken

aanplakbrieven te behouden en of enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te hebben gebruikt:

- hetzij op toeristische verkeerswegen door de Koning aangewezen;
- hetzij op enige plaatst zodra zij vanaf die verkeerswegen herkenbaar zijn; en dit buiten de gevallen waarin het aanbrengen van aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen is toegelaten ingevolge artikelen 1 tweede lid, 2, 3, 3 bis en 6 van voormeld K.B. van 14 december 1959,

namelijk: een reclamebord te hebben behouden op het grondgebied van de gemeente

bedoeld reclamebord zijnde aldus aangebracht op enige plaats langs een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg, als dusdanig aangewezen zijnde bij artikel 1, 3° van het K.B. van 8 januari 1958 houdende bepaling van de toeristische verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (B.S. van 26/2/1958)

te , in de periode van 02.07.1999 tot 18.07.2003 (st 105)

tevens gedagvaard teneinde de derde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring in dossier OK 3 van een bedrag van 550,91 euro zijnde hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld, hetzij inkomsten uit belegde voordelen waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

- de derde (

02.07.1999 tot 01.07.2003 = 5.556 BF x 4 = 22.224 BF of 550,91 euro

D. De derde, de vierde en de vijfde (OK 4)

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

Bij inbreuk op artikel 200 van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taxes zoals gewijzigd bij artikel 9 van het K.B. nr. 63 van 28 november 1939 (B.S. van 1 december 1939) en bij artikel 8 der wet van 14 augustus 1947 (B.S. van 17 december 1947), alsook bij inbreuk op de artikelen 1 en 8 van het K.B. van 14 december 1959 (B.S. van 4 januari 1960) waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken

aanplakbrieven te hebben behouden en of enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te hebben gebruikt:

- hetzij op toeristische verkeerswegen door de Koning aangewezen;
- hetzij op enige plaats zodra zij vanaf die verkeerswegen herkenbaar zijn; en dit buiten de gevallen waarin het aanbrengen van aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen is toegelaten ingevolge artikelen 1 tweede lid, 2, 3, 3 bis en 6 van voormeld K.B. van 14 december 1959,

namelijk: een reclamebord op te hebben behouden op het grondgebied van de gemeente

bedoeld reclamebord zijnde aldus aangebracht op enige plaats langs een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg, als dusdanig aangewezen zijnde bij artikel 1, 3° van het K.B. van 8 januari 1958 houdende bepaling van de toeristische verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (B.S. van 26/2/1958)

te , in de periode van 02.07.1999 tot 01.04.2003

tevens gedagvaard teneinde de derde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring in dossier OK 4 van een bedrag van 7.785,39 euro zijnde hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld, hetzij inkomsten uit belegde voordelen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

- de derde ()::

Opbrengst: jaarlijks 83.750 BF (st 129)

02.07.1999 tot 31.12.1999 = $83.750 : 2 = 41.875$ BF

01.01.2000 tot 31.12.2002 = $83.750 \times 3 = 251.250$ BF

01.01.2003 tot 01.04.2003 = $83.750 \times 3/12 = 20.937$ BF
 Totaal = $41.875 + 251.250 + 20.937 = 314.062$ BF of 7.785,39 euro

E. De derde, de vierde, de vijfde en de zevende (OK 5)

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

Bij inbreuk op artikel 200 van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taxes zoals gewijzigd bij artikel 9 van het K.B. nr. 63 van 28 november 1939 (B.S. van 1 december 1939) en bij artikel 8 der wet van 14 augustus 1947 (B.S. van 17 december 1947), alsook bij inbreuk op de artikelen 1 en 8 van het K.B. van 14 december 1959 (B.S. van 4 januari 1960) waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken

aanplakbrieven te hebben behouden en of enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te hebben gebruikt:

- hetzij op toeristische verkeerswegen door de Koning aangewezen;
- hetzij op enige plaats zodra zij vanaf die verkeerswegen herkenbaar zijn; en dit buiten de gevallen waarin het aanbrengen van aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen is toegelaten ingevolge artikelen 1 tweede lid, 2, 3, 3 bis en 6 van voormeld K.B. van 14 december 1959,

namelijk: een reclamebord te hebben behouden op het grondgebied van de gemeente

bedoeld reclamebord zijnde aldus aangebracht op enige plaats langs een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg, als dusdanig aangewezen zijnde bij artikel 1, 2° van het K.B. van 8 januari 1958 houdende bepaling van de toeristische verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (B.S. van 26/2/1958)

te

- de vierde, de vijfde en de zevende:

minstens in de periode van 01.04.1998 (st 5) tot 01.07.1999

- de derde, de vierde, de vijfde en de zevende:

in de periode van 02.07.1999 tot 31.12.2005

tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de **bijzondere verbeurdverklaring** in dossier OK 5 de derde van een bedrag van 65.792,92 euro, de zevende van een bedrag van 60.517 euro zijnde hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld, hetzij inkomsten uit belegde voordelen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

- de derde (:

Huuropbrengst: 408.320 BF per jaar (st 82)
 02.07.1999 tot 31.12.1999 = 408.320 BF : 2 = 204.160 BF
 01.01.2000 tot 31.12.2005 = 408.320 BF x 6 = 2.449.920 BF
 Totaal = 204.160 BF + 2.449.920 BF = 2.654.080 BF of 65.792,92 euro

- de zevende (:

Huuropbrengst = 315.000 BF (st 83)
 01.04.1998 tot 31.12.1998 = 315.000 x 9/12 = 236.250 BF
 01.01.1999 tot 31.12.2005 = 315.000 x 7 = 2.205.000 BF
 Totaal = 236.250 + 2.205.000 = 2.441.250 BF of 60.517 euro

F. De derde, de vierde, de vijfde, de achtste en de negende (OK 6)

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

Bij inbreuk op artikel 200 van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taxes zoals gewijzigd bij artikel 9 van het K.B. nr. 63 van 28 november 1939 (B.S. van 1 december 1939) en bij artikel 8 der wet van 14 augustus 1947 (B.S. van 17 december 1947), alsook bij inbreuk op de artikelen 1 en 8 van het K.B. van 14 december 1959 (B.S. van 4 januari 1960) waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken

aanplakbrieven te hebben behouden en of enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te hebben gebruikt:

- hetzij op toeristische verkeerswegen door de Koning aangewezen;
- hetzij op enige plaats zodra zij vanaf die verkeerswegen herkenbaar zijn; en dit buiten de gevallen waarin het aanbrengen van aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen is toegelaten ingevolge artikelen 1 tweede lid, 2, 3, 3 bis en 6 van voormeld K.B. van 14 december 1959,

namelijk: een reclamebord te hebben behouden op het grondgebied van de gemeente

bedoeld reclamebord zijnde aldus aangebracht op enige plaats langs een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg, als dusdanig aangewezen zijnde bij artikel 1, 1° van het K.B. van 5 december 1957 houdende bepaling van de landschappen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (B.S. van 28/2/1958)(bijlage punt 19 van Oost-Vlaanderen)

- de vierde, de vijfde en de negende:

te in de periode van 01.01.1999 tot
01.07.1999

- de derde, de vierde, de vijfde en de negende:

te in de periode van 02.07.1999 tot
31.12.2002 (st 113)

- de derde, de vierde, de vijfde, de achtste en de negende:

te in de periode van 01.01.2003 tot
31.12.2005

tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de **bijzondere verbeurdverklaring** in dossier OK 6 de derde van een bedrag van 72.508,85 euro, de achtste van een bedrag van 6.000 euro, de negende van een bedrag van 2.974,72 euro zijnde hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld, hetzij inkomsten uit belegde voordelen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

- de derde ()::

Geschatte jaarlijks brutoopbrengst = 450.000 BF forfaitair
02.07.1999 tot 31.12.1999 = 450.000 BF : 2 = 225.000 BF
01.01.2000 tot 31.12.2005 = 450.000 x 6 = 2.700.000 BF
Totaal = 225.000 + 2.700.000 = 2.925.000 BF of 72.508,85 euro

- de achtste ():

Jaarlijkse huur : 2.000 euro (st 113)
01.01.2003 tot 31.12.2005 = 2.000 x 3 = 6.000 euro

- de negende (_____):

Jaarlijkse huur = 30.000 BF (st 111)

01.01.1999 tot 31.12.2002 = 30.000 BF x 4 = 120.000 BF of 2.974,72 euro

G. De derde, de vierde, de vijfde en de tiende (OK 7)

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden.

Bij inbreuk op artikel 200 van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taxes, zoals gewijzigd bij artikel 9 van het K.B. nr. 63 van 28 november 1939 (B.S. van 1 december 1939) en bij artikel 8 der wet van 14 augustus 1947 (B.S. van 17 december 1947), alsook bij inbreuk op de artikelen 4, 5 en 8 van het K.B. van 14 december 1959 (B.S. van 4 januari 1960) waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken,

buiten de gevallen waarin het aanbrengen van aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen is toegelaten ingevolge artikelen 4, c in fine, 5 en 6 van voormeld K.B. van 14 december 1959, aanplakbrieven en/of andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen te hebben aangebracht :

- hetzij op of aan weerszijden van sommige door de Koning bepaalde verkeerswegen, en herkenbaar vanaf die wegen;

namelijk: een reclamebord te hebben behouden op het grondgebied van de gemeente

bedoeld reclamebord zijnde aldus aangebracht op enige plaats langs een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg, als dusdanig aangewezen zijnde bij artikel 1, 1° van het K.B. van 1 maart 1960 houdende bepaling van de verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (B.S. van 10/06/1960)

te i, in de periode van 02.07.1999 tot 31.12.2005

tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de **bijzondere verbeurdverklaring** in dossier OK 7 de derde van een bedrag van 17.595,5 euro, de tiende van een bedrag van 8.056,49 euro zijnde hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld, hetzij inkomsten uit belegde voordelen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

- de derde () :

Opbrengst per jaar voor de twee panelen : 2.707 euro (st 20)

02.07.1999 tot 31.12.1999 = 1.353,5 euro

01.01.2000 tot 31.12.2005 = 2.707 x 6 = 16.242 euro

Totaal = 1.353,5 + 16.242 = 17.595,5 euro

- de tiende () :

Opbrengst per jaar = 619,73 euro per bord of x 2 = 1239,46 euro (st 8, 13 en 14)

02.07.1999 tot 31.12.1999 = 1.239,46 : 2 = 619,73

01.01.2000 tot 31.12.2005 = 1.239,46 x 6 = 7.436,76 euro

Totaal = 619,73 + 7.436,76 = 8.056,49 euro

H. De derde, de vierde en de vijfde (OK 8)

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

Bij inbreuk op de artikelen, 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit in casu :

op het terrein, gelegen te !
ten kadaster gekend onder : in eigendom toebehorende
aan

het plaatsen van 2 verlichte publiciteitspanelen van elk 36 m²

te ! in een periode van 09.06.2004 (st 28) tot 20.08.2004 (st 28)

met de omstandigheid dat wat de derde, de vierde en de vijfde betreft het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop te

huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden bij de uitoefening van hun beroep
namelijk het beroepshalve plaatsen en behouden van reclamepanelen

tevens gedagvaard teneinde de derde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de **bijzondere verbeurdverklaring** in dossier OK 8 van een bedrag van 6.666,66 euro zijnde hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld, hetzij inkomsten uit belegde voordelen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

Forfaitair geschatte opbrengst = 5.000 euro per jaar
01.09.2004 tot 31.12.2004 = $5.000 \times 4/12 = 1.666,66$ euro
01.01.2005 tot 31.12.2005 = 5.000 euro
Totaal : $1.666,66 + 5.000 = 6.666,66$ euro

I. De derde, de vierde en de vijfde (OK 9)

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden

Bij inbreuk op artikel 200 van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taxes, zoals gewijzigd bij artikel 9 van het K.B. nr. 63 van 28 november 1939 (B.S. van 1 december 1939) en bij artikel 8 der wet van 14 augustus 1947 (B.S. van 17 december 1947), alsook bij inbreuk op de artikelen 4, 5 en 8 van het K.B. van 14 december 1959 (B.S. van 4 januari 1960) waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken,

buiten de gevallen waarin het aanbrengen van aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen is toegelaten ingevolge artikelen 4, c in fine, 5 en 6 van voormeld K.B. van 14 december 1959, aanplakbrieven en/of andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen te hebben aangebracht :

- hetzij op of aan weerszijden van sommige door de Koning bepaalde verkeerswegen, en herkenbaar vanaf die wegen;

namelijk: een reclamebord te hebben behouden op het grondgebied van de gemeente

bedoeld reclamebord zijnde aldus aangebracht op enige plaats langs een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg, als dusdanig aangewezen zijnde bij artikel 1, 1° van het K.B. van 1 maart 1960 houdende bepaling van de verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (B.S. van 10/06/1960)

te , in de periode van 02.07.1999 tot 31.12.2005

tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de **bijzondere verbeurdverklaring** in dossier OK 9 de derde van een bedrag van 8.125 euro zijnde hetzij de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, hetzij goederen en waarden die in de plaats ervan zijn gesteld, hetzij inkomsten uit belegde voordelen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde ervan dient te ramen (het equivalent bedrag).

Forfaitair geschatte opbrengst = 1.250 euro per jaar
 02.07.1999 tot 31.12.1999 = 1.250 : 2 = 625 euro
 01.01.2000 tot 31.12.2005 = 1.250 euro x 6 = 7.500 euro
 Totaal = 625 + 7.500 = 8.125 euro

* * * * *

PROCEDURE

1. De beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 6 maart 2006.

2. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

De dagvaardingen werden regelmatig betekend.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De rechtbank is voor alle feiten bevoegd, gelet op hun onderlinge samenhang.

De rechtbank heeft als tolk aangesteld: de heer , geboren te , op , teneinde de beklaagde bij te staan voor de vertaling van de gezegden van het Nederlands in de Franse taal en vice versa en die de wettelijke eed heeft afgelegd.

3. De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor te : op 17 februari 2006. De dagvaarding is ook wat betreft tenlastelegging H ontvankelijk (art. 160 van het decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, hierna DORO).

De dagvaarding vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de tenlastelegging H en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypothecken.

De inschrijving van de dagvaarding in het gemeentelijke vergunningenregister is niet op straffe van onontvankelijkheid opgelegd (art. 161 DORO).

4. Bij tussenvonnis van 6 maart 2006 werden met toepassing van art. 2bis van de Voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering aangesteld:

- meester Erik VANDEN BRANDE als lasthebber ad hoc om de derde beklaagde wat betreft de strafvordering te vertegenwoordigen;
- meester Marten DE JAEGER als lasthebber ad hoc om de achtste beklaagde wat betreft de strafvordering te vertegenwoordigen.

De zaak werd uitgesteld naar de zitting van 3 april 2006 teneinde de lasthebbers ad hoc toe te laten kennis te nemen van het strafdossier.

5. Op de openbare terechtzitting van 3 april 2006 aanhoorde de rechtbank :

- de vordering van het openbaar ministerie bij monde van mevrouw C. Roosen, substituut-procureur des Konings ,
- de eerste beklaagde, (), in zijn middelen van verdediging, ter terechtzitting voorgedragen door hemzelf, bijgestaan door meester Miranda Ketelslegers, advocaat te 9820 Merelbeke, Eikenmolenwijk 10, die in uiterst ondergeschikte orde voor haar cliënt de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vraagt,
- de tweede beklaagde () in haar middelen van verdediging, ter terechtzitting voorgedragen door meester Miranda Ketelslegers, advocaat te 9820 Merelbeke, Eikenmolenwijk 10, die haar ter terechtzitting vertegenwoordigt en die in uiterst ondergeschikte orde voor haar cliënt de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vraagt,
- de derde beklaagde rechtspersoon, de (), in haar middelen van verdediging, ter terechtzitting van voorgedragen door meester Erik Van Den Branden, advocaat te 1040 Brussel, Sint-Michielslaan 55 bus 10, optredend in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc over de () voornoemd,

- de vierde beklaagde, _____, in zijn middelen van verdediging, ter terechtzitting voorgedragen door hemzelf, bijgestaan door meester _____, advocaat te _____,
- de vijfde beklaagde, _____, in zijn middelen van verdediging, ter terechtzitting voorgedragen door hemzelf, bijgestaan door meester _____, advocaat te 9000 Gent, _____,
- de zesde beklaagde, _____, in zijn middelen van verdediging, ter terechtzitting voorgedragen door hemzelf,
- de zevende beklaagde, _____; _____, in zijn middelen van verdediging, ter terechtzitting voorgedragen door hemzelf, bijgestaan door meester _____ advocaat _____, die in uiterst ondergeschikte orde voor zijn cliënt de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vraagt,
- de achtste beklaagde rechtspersoon, de _____, in haar middelen van verdediging, ter terechtzitting voorgedragen door meester _____, advocaat _____ optredend in zijn hoedanigheid van lasthebber ad hoc over de _____ voornoemd, die in uiterst ondergeschikte orde voor zijn cliënt de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vraagt,
- de negende beklaagde, _____, in haar middelen van verdediging, ter terechtzitting voorgedragen door meester _____ advocaat te _____, die haar ter terechtzitting vertegenwoordigt,
- de tiende beklaagde, _____, in zijn middelen van verdediging, ter terechtzitting voorgedragen door hemzelf, bijgestaan door meester _____ advocaat te 9000 Gent, _____, die hem ter terechtzitting vertegenwoordigt en die in hoofdde voor zijn cliënt de vrijspraak vraagt, ondergeschikt de opschorting van de uitspraak van de veroordeling vraagt,
- het openbaar ministerie in haar gunstig advies omtrent de door de beklaagden _____, _____ en de beklaagde rechtspersoon _____ gevraagde opschorting,
- het openbaar ministerie in haar ongunstig advies omtrent de door de beklaagde _____ gevraagde opschorting.

* * *

VOORAFGAANDELIJK

Verbetering van de dagvaarding

6. In de tenlasteleggingen A, B, C, D, E, F, G en I moet als datum van het Belgisch Staatsblad waarin de wet van 14 augustus 1947 (waarvan art. 8 het art. 200 van het Wetboek van met zegel gelijkgestelde taksen wijzigd) werd bekendgemaakt, 17 september 1947 worden vermeld in plaats van 17 december 1947.

Geen uitstel van de behandeling van de zaak

7. , de zevende beklaagde, vraagt dat de behandeling van de zaak wordt uitgesteld tot wanneer het strafdossier wordt aangevuld met afschriften van de vonnissen en arresten waarbij werd veroordeeld en waarnaar in verklaringen van de vierde beklaagde wordt verwezen.

Deze rechterlijke uitspraken zijn niet dienstig voor de beoordeling van de tenlasteleggingen waarvoor thans vervolging werd ingesteld. Op het verzoek tot uitstel van behandeling van de zaak kan niet worden ingegaan.

DE FEITEN EN HUN KWALIFICATIE

Algemeen

8. De derde beklaagde, , de vierde beklaagde, en de vijfde beklaagde, worden vervolgd voor alle tenlasteleggingen, dit zijn de tenlasteleggingen onder A tot en met I.

Alle tenlasteleggingen hebben betrekking op reclamepanelen die de derde beklaagde, , heeft geplaatst op percelen of bevestigd aan gevelmuren krachtens een contract met de eigenaar(s) van het terrein of de woning. De wordt voor de onder A tot en met I ten laste gelegde feiten vervolgd voor de periode ingaand vanaf 2 juli 1999, dit is de tiende dag na de bekendmaking van de wet van 4 mei 1999 betreffende de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen.

De vierde beklaagde, , was afgevaardigd bestuurder van de , belast met het dagelijks bestuur. Volgens zijn verklaring tijdens het vooronderzoek (zie o.a. OK 1, st. 138bis) en zoals bevestigd ter terechtzitting, was hij afgevaardigd bestuurder vanaf 15 oktober 1999.

De vijfde beklaagde, , sinds 1974 tewerkgesteld bij , was sinds 1995 hoofd van de dienst "Patrimonium" (zie o.a. OK 1, st. 102). Zijn taak bestond onder andere erin dat hij de contracten met de verhuurders van de gevels en terreinen waarop zijn reclameborden plaatst, opvolgt, de nodige vergunningen aanvraagt, de vennootschap vertegenwoordigt in de administratieve en gerechtelijke procedures met betrekking tot de reclamepanelen en huurcontracten (zie het uittreksel uit de beslissing van de Raad van Bestuur bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 5 november 1997, OK 5, st. 38).

De overige beklaagden zijn de eigenaars van het perceel of van de woning waarop of waaraan het reclamepaneel werd geplaatst of bevestigd en die een contract met hebben gesloten.

9. Art. 200 van het Wetboek van met zegel gelijkgestelde taksen machtigt de regering, ten einde de schoonheid der gebouwen, monumenten, zichten en landschappen te vrijwaren, *"de aanplakking van alle hoe ook genaamde plakbrieven die een zekere grootte te buiten gaan, op bepaalde plaatsen te verbieden"*.

Ter uitvoering van deze bepaling werden diverse koninklijke besluiten genomen.

Het K.B. van 14 december 1959 (B.S. 4 januari 1959) "waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken" bepaalt regelen toepasselijk in de *landschappen* en *langs de toeristische verkeerswegen* (§1: art. 1-3bis), regelen toepasselijk in sommige bossen, langs waterlopen en *langs sommige verkeerswegen* (§2: art. 4-5). In §3 (art. 6-13) van dit besluit worden de bepalingen gemeenschappelijk aan §1 en §2 opgenomen.

Krachtens art. 1, eerste lid, van dit K.B. (onder §1) is het verboden aanplakbrieven aan te brengen of te behouden en enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te gebruiken:

1. in landschappen, door de Koning aangewezen, en aan weerszijden van de verkeerswegen welke die landschappen begrenzen;
2. op toeristische verkeerswegen, door de Koning aangewezen, en op enige plaats, zodra zij van af die verkeerswegen herkenbaar zijn.

Art. 1, tweede lid, verduidelijkt dat aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen, aangebracht in *zijstraten van een toeristische verkeersweg*, niet vallen onder toepassing van §1, behalve wanneer de zijstraten in een landschap zijn gelegen of voor zover zij langs de toeristische verkeersweg lopen. Het is echter verboden, in die zijstraten van een toeristische verkeersweg, die aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen aan te brengen: 1. op de eerste naar de toeristische verkeersweg gekeerde zijgeval; 2. op kunstwerken; 3. op plaatsen waar zij van af de toeristische verkeersweg, over een

ononderbroken lengte van meer dan 100 meter langs die weg, herkenbaar zijn.

De artikelen 2, 3 en 3*bis* bevatten welomschreven uitzonderingen op het in art. 1 bepaalde verbod.

De landschappen bedoeld in art. 1, eerste lid, sub 1, van het K.B. van 14 december 1959 worden bepaald door het K.B. van 5 december 1957 houdende bepaling van de landschappen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (B.S. 28 februari 1958).

De toeristische verkeerswegen bedoeld in art. 1, eerste lid, sub 2, van het K.B. van 14 december 1959 worden bepaald door het K.B. van 8 januari 1958 houdende bepaling van de toeristische verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (B.S. 26 februari 1958). Art. 1 onderscheidt drie categorieën toeristische verkeerswegen:

1. de autosnelwegen en de toegangswegen;
2. de wegen die lopen door de landschappen bedoeld bij het K.B. van 5 december 1957, houdende bepaling van de landschappen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken, en de wegen die deze landschappen begrenzen;
3. de wegen vermeld in de bijlage bij het besluit van het K.B. van 8 januari 1958.

Krachtens art. 4, onder c, van het K.B. van 14 december 1959 (onder §2) gelden bepaalde regels voor het aanbrengen van aanplakbrieven en andere visuele reclames of publiciteitsmiddelen aangebracht aan weerszijden van sommige door de Koning bepaalde verkeerswegen, en herkenbaar vanaf die wegen.

Deze verkeerswegen worden bepaald door het K.B. van 1 maart 1960 houdende bepaling van de verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken.

Onder de gemeenschappelijke bepalingen (§3) dient art. 8 van het K.B. van 14 december 1959 te worden vermeld. Krachtens die bepaling moeten de bij de bovenstaande bepalingen van dat K.B. verboden aanplakbrieven en andere visuele reclames en publiciteitsmiddelen, alsmede de draagconstructies, worden verwijderd door de personen die voor de plaatsing en het behoud ervan verantwoordelijk zijn.

Tenlastelegging A (OK 1)

10. Deze tenlastelegging betreft het reclamepaneel aangebracht op de zijgevel van de woning gelegen t

De eerste beklagde, , en de tweede beklagde, , verwierven de eigendom van de woning krachtens de notariële aankoopakte van 7 januari 1997 (st. 88).

Zij sloten op 12 april 1997 met een contract voor de verhuur van de ruimten aan de buitenzijde van hun woning voor publicitaire en/of commerciële doeleinden. De huurprijs bedroeg 24.000 BEF (thans 594,94 EUR) per jaar met ingang van 1 mei 1997 (st. 105).

Uit het stuk 1 dat de beklaagden en voorleggen, blijkt dat zij de woning hebben verkocht bij notariële akte van 5 augustus 2004.

11. Volgens de bijlage bij het K.B. van 8 januari 1958 is de (de vroegere) van de kruising met de te tot de kruising met de te (en dus lopende over de gemeenten en een toeristische verkeersweg. Het is bijgevolg een toeristische verkeersweg in de zin van art. 1, 3°, van het K.B. van 8 januari 1958. De dagvaarding kan in die zin worden aangevuld.

Krachtens art. 1 van het K.B. van 14 december 1959 is het verboden aanplakbrieven aan te brengen of te behouden en enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te gebruiken.

12. Uit het dossier blijkt dat de zich niet heeft bekommerd over de naleving van de toepasselijke regelgeving.

De overtreding werd vastgesteld bij proces-verbaal van 26 januari 2001 (st. 1).

Vervolgens vroeg een bouwvergunning aan (ontvangstmelding op 3 juli 2001, st. 129). Deze vergunning werd geweigerd door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente op 19 oktober 2001. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Bestendige Deputatie afgewezen op 26 september 2002 (p. 143).

Op 31 juli 2003 was het reclamepaneel nog steeds niet verwijderd (st. 142).

Afgevaardigd bestuurder, de vierde beklaagde, verklaarde nochtans op 22 augustus 2001 dat als er een probleem met een reclamebord is – bijvoorbeeld wanneer de bouwvergunning definitief werd geweigerd – het paneel wordt gedemonteerd (st. 138bis).

Kenschetsend is ook de mededeling van aan de politie in zijn brief van 30 april 2001. Hij deelt mee contact te hebben opgenomen met de juridische dienst van die hem zegde het nodige te doen voor de aanvraag van de vergunning. Volgens voerde de overheid tot dan een gedoogbeleid.

zou echter het nodige doen om de achterstand op het vlak van aanvraag van vergunningen weg te werken.

13. De eigenaars, de eerste en tweede beklaagde, lijken zich eveneens weinig te hebben bekommerd over de verwijdering van het reclamepaneel.

De eerste beklaagde verklaarde op 18 november 2003 dat hij steeds in de overtuiging was dat alles legaal was aangebracht en dus steeds te goeder trouw was. Hij kan zich neerleggen bij het standpunt van de overheid dat het reclamepaneel illegaal is. Hij meent echter dat het zeker niet aan hem is om het paneel te verwijderen: alle verantwoordelijkheid zou bij de reclamefirma liggen en zij moeten dit paneel maar weghalen (st. 152).

Tenlastelegging B (OK 2)

14. Deze tenlastelegging betreft het reclamepaneel aangebracht op de zijgevel van de woning gelegen te

De zesde beklaagde, , verklaarde de woning te hebben verworven half 1999.

Hij sloot op 19 november 1999 met een contract voor de verhuur van de ruimten aan de buitenzijde van zijn woning voor publicitaire en/of commerciële doeleinden. De huurprijs bedroeg 18.000 BEF (thans 446,21 EUR) per jaar (st. 93).

De zesde beklaagde heeft het onroerend goed op 7 april 2005 verkocht.

15. De is een toeristische verkeersweg waar het verboden is aanplakbrieven aan te brengen of te behouden en enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te gebruiken (zie nr. 11).

De overtreding werd vastgesteld bij proces-verbaal van 26 januari 2001 (st. 1).

16. houdt voor dat het voor het plaatsen van het reclamepaneel een vergunning heeft verkregen.

Uit het strafdossier blijkt dat op 9 april 1997 een "bouwaanvraag" heeft ingediend voor het plaatsen van een reclamepaneel (st. 63).

Uit de stukken 46-49 blijkt dat het college van burgemeester en schepenen op 28 mei 1997 een vergunning heeft toegestaan op basis van "art. 90, § 7, van de gemeentewet" en op advies van de hoofdingenieur-directeur van de Provinciale Technische Dienst. Dit advies werd gevraagd

omdat de _____ een provinciale weg is. Het advies, aangevraagd op 23 april 1997, werd gegeven op 6 mei 1997.

Uit de toegekende vergunning blijkt niet dat zij werd toegekend met toepassing van het (destijds toepasselijke) decreet van 22 oktober 1996 betreffende de ruimtelijke ordening. Onderaan het advies van de hoofdingenieur-directeur van de Provinciale Technische Dienst van 6 mei 1997 staat overigens gepreciseerd: *"Bijgaand advies geldt enkel voor de aflijning. Het ontslaat verzoeker er niet van zich te gedragen naar de onderrichtingen van de stedenbouwkundige overheid die de eigenlijke bouwvergunning moet afleveren"*.

De vergunning blijkt alleen met de rooilijn verband te houden. Dit volgt uit de verwijzing in de beslissing van het college van burgemeester en schepenen naar *"art. 90, § 7, van de gemeentewet"*. Krachtens het oude art. 90, 7°, Gemeentewet (thans, en dit sinds het K.B. van 24 juni 1988 tot codificatie van de gemeentewet onder het opschrift "Nieuwe gemeentewet", art. 123, 6° Nieuwe Gemeentewet) is het college van burgemeester en schepenen immers belast met de vaststelling van de rooilijnen van de wegen (terwijl krachtens art. 90, 8°, van de oude gemeentewet het college van burgemeester en schepenen werd gelast met de afgifte van de bouw- en verkavelingsvergunning overeenkomstig de wet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en stedenbouw).

De toegekende vergunning kon _____ in geen geval ontslaan van de naleving van het K.B. van 14 december 1959 waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken.

17. Uit de verklaring van _____, de vijfde beklaagde, van 13 augustus 2003 blijkt dat _____ zich niet bekommerde over de naleving van het K.B. van 14 december 1959.

Ook na de vaststelling van de overtreding bij proces-verbaal van 26 januari 2001 ging _____ niet over tot verwijdering van het reclamepaneel. Er werd verondersteld dat het ruimtelijk structuurplan een nieuwe regelgeving zou meebrengen waardoor waarschijnlijk het K.B. van 1959 op de toeristische wegen niet meer van toepassing zou zijn: *"Van zodra dat eerstdaags deze nieuwe reglementering van toepassing zal zijn zullen wij een nieuwe evaluatie maken omtrent het gestelde probleem en zullen we dan hetzij een nieuwe aanvraag indienen conform de nieuwe wetgeving, of hetzij het paneel vrijwillig afbreken"*.

18. _____ heeft evenmin iets gedaan om het reclamepaneel te doen verwijderen. Volgens hem is het de reclamefirma die het paneel heeft geplaatst die ze moet verwijderen (st. 135).

Tenlastelegging C (OK 3)

19. Deze tenlastelegging betreft het reclamepaneel aangebracht op de zijgevel van de woning gelegen te

Eigenaars van de woning zijn en
 Zij sloten op 23 september 1997 met een
 contract voor de verhuur van de ruimten aan de buitenzijde van hun
 woning voor publicitaire en/of commerciële doeleinden. De huurprijs
 bedroeg 20.000 BEF (thans 495,79 EUR) per jaar (st. 45).

20. Zoals hierboven al gesteld (zie boven, nr. 11) is de
 een toeristische verkeersweg waar het verboden
 is aanplakbrieven aan te brengen of te behouden en enig ander visueel
 reclame- of publiciteitsmiddel te gebruiken.

De overtreding werd vastgesteld bij proces-verbaal van 26 januari 2001
 (st. 1).

21. Zoals voor het in de tenlastelegging B bedoelde reclamepaneel,
 voert ook voor dit reclamepaneel aan dat een
 vergunning werd verleend.

Bij brief van 16 november 1992 vroeg de : aan het
 college van burgemeester en schepenen "Uw welwillendheid" voor het
 plaatsen van een reclamepaneel (st. 50).

Zoals voor het in de tenlastelegging B bedoelde reclamepaneel werd met
 toepassing van "artikel 90 paragraaf 7 der gemeentewet" op 21 december
 1992 een vergunning toegekend (st. 54). De toegekende vergunning
 verwijst opnieuw naar het advies van de hoofdingenieur-directeur van de
 Provinciale Algemene Technische Dienst, uitgebracht op 10 december
 1992. Ook dit advies verduidelijkt dat het enkel geldt voor de aflijning en
 dat het de verzoeker er niet van ontslaat zich te gedragen naar de
 onderrichtingen van de stedenbouwkundige overheid die de eigenlijke
 bouwvergunning moet afleveren (st. 53). Het advies verwijst bovendien
 naar het K.B. van 14 december 1959. De in 1°, C, geformuleerde
 voorwaarde preciseert dat rekening moet worden gehouden met het K.B.
 van 14 december 1959 en alle eventueel latere besluiten en wijzigingen
 betreffende het aanplakken en reclame maken langsheen bepaalde
 wegen (st. 53).

Ten onrechte leidt uit deze voorwaarde af dat het
 college van burgemeester en schepenen door de toekenning van de
 vergunning de verenigbaarheid van de gevraagde vergunning met het
 K.B. van 14 december 1959 heeft beoordeeld. De in het advies
 geformuleerde voorwaarde kan alleen maar worden begrepen in die zin

dat de vergunning waarover advies werd uitgebracht, geen afbreuk kan doen aan de toepassing van het K.B. van 14 december 1959. Dat het college van burgemeester en schepenen evenmin overging tot de toetsing van de toepasselijkheid van het K.B. van 14 december 1959, blijkt ook al uit de formulering van de vergunning. In artikel 1 wordt de vergunning immers toegestaan "*onder de voorwaarden vermeld in bedoeld advies van de Heer Hoofdingenieur-Directeur*" (st. 54). Eén van die voorwaarden is, zoals gezegd, dat met het K.B. van 14 december 1959 rekening moet worden gehouden.

Eveneens ten onrechte houdt [] voor dat uit de toegekende vergunningen blijkt dat het K.B. van 14 december 1959 blijkbaar "*onwerkdadig*" was geworden, minstens "*geen wettelijk obstake!*" uitmaakte voor de aflevering van een geldige vergunning tot het plaatsen van een reclamebord. [] leidt dit af uit het feit dat de geciteerde voorwaarde die wordt vermeld in de thans besproken vergunning van 21 december 1992 (met betrekking tot het in tenlastelegging C bedoelde reclamepaneel) niet werd vermeld in de vergunning van 28 mei 1997 voor het in tenlastelegging B bedoelde reclamepaneel (zie hierboven, nr. 16). De verwijzing naar het K.B. van 14 december 1959 in de vergunning van 21 december 1992 zou een redelijk en voorzichtig persoon juist ertoe hebben aangezet de draagwijdte van dat K.B. na te gaan. Een redelijk en voorzichtig persoon zou dan tot de conclusie zijn gekomen dat dit K.B. gold voor het in deze tenlastelegging bedoelde reclamepaneel, alsook voor het in tenlastelegging B bedoelde reclamepaneel, in plaats van de conclusie te trekken, zoals [] voorhoudt, dat het K.B. van 14 december 1959 blijkbaar voor geen van beide reclamepanelen nog langer van toepassing was.

Dat het Openbaar Ministerie in een kantschrift van oordeel was dat het college van burgemeester en schepenen een bouwvergunning had verleend (st. 102), doet aan het bovenstaande geen afbreuk. Uit hetzelfde kantschrift blijkt immers dat het Openbaar Ministerie in elk geval van oordeel was dat de "bouwvergunning" onwettig was. Het Openbaar Ministerie vroeg inderdaad aan de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de herstellordering over te maken.

22. Het reclamepaneel werd verwijderd op 25 februari 2003, zoals blijkt uit het door [] voorgelegde stuk nr. 2.

De verwijdering is niet het gevolg van de bedoeling van [] het K.B. van 14 december 1959 te respecteren.

Zoals ook vastgesteld door de verbalisant op 18 juli 2003 (st. 105) en zoals blijkt uit de foto voorgelegd door [], werd op de gevel waartegen het reclamepaneel was aangebracht, een nieuwe bezetting aangebracht en werd de gevel geïncorporeerd in de rijpoort van de parking van het nieuw opgetrokken []-warenhuis (vgl. met de foto van de vastgestelde overtreding, st. 5).

Tenlastelegging D (OK 4)

23. Deze tenlastelegging betreft het reclamepaneel aangebracht op de zijgevel van een pand gelegen te l

Het pand is eigendom van de waarin een horecazaak gevestigd is.

l sloot met een contract waarin zij aan l de toelating verleende om reclamepanelen aan dit pand te plaatsen tegen een vergoeding van 30.000 BEF(thans 743,68 EUR) per jaar (st. 6).

24. Zoals hierboven al gesteld (zie boven, nr. 11) is de l een toeristische verkeersweg waar het verboden is aanplakbrieven aan te brengen of te behouden en enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te gebruiken.

De overtreding werd vastgesteld bij proces-verbaal van 26 januari 2001 (st. 1).

25. Zoals voor het in de tenlastelegging B en C bedoelde reclamepaneel voert l ook voor dit reclamepaneel aan dat een vergunning werd verleend.

Voor het in deze tenlastelegging bedoelde reclamepaneel gelden de hierboven vermelde overwegingen met betrekking tot de tenlastelegging C (nr. 21). Ook voor dit paneel werd aan het college van burgemeester en schepenen "*Uw welwillendheid*" gevraagd bij brief van 24 september 1992 (st. 90). De aanvraag werd overgemaakt aan de provincie die op 19 november 1992 advies uitbracht. Opnieuw is gepreciseerd dat het advies enkel voor de aflijning geldt en onder voorwaarde 1° C dat rekening dient te worden gehouden met het K.B. van 14 december 1959 (st.85). De vergunning, toegekend met toepassing van "*art. 90 paragraaf 7 der gemeentewet*", dateert van 30 november 1992 (st. 86).

Het K.B. van 14 december 1959 bleef aldus wel degelijk van toepassing.

26. Het reclamepaneel werd verwijderd op 1 april 2003. Uit het strafdossier blijkt dat l tot verwijdering van het paneel is overgegaan omdat de l haar daartoe geen andere keus liet.

De oorspronkelijke overeenkomst tussen _____ en _____ bepaalde al dat de toelating onderworpen was aan de voorafgaande voorlegging van de toelating hiertoe van overheidswege.

Toen bleek dat het reclamepaneel in strijd was met het K.B. van 14 december 1959 heeft _____ met _____ op 31 maart 2002 een overeenkomst afgesloten waarin werd overeengekomen dat de overeenkomst in der minne werd beëindigd op 31 maart 2003 *“voor zover tegen die datum _____ geen schriftelijk akkoord kan voorleggen van de Procureur des Konings te Gent dat het reclamepaneel er wettelijk mag blijven hangen en er geen inbreuk is op de strafwet”*. _____ diende dan ervoor te zorgen dat uiterlijk tegen 12 april 2003 het paneel werd verwijderd en diende _____ te vrijwaren voor alle aansprakelijkheid en veroordelingen die deze laatste zou kunnen oplopen als gevolg van de plaatsing van het reclamepaneel.

Het paneel werd dan inderdaad in april 2003 verwijderd (st. 149 en 153).

Deze gegevens tonen aan dat _____ tot verwijdering van het reclamepaneel overgaat wanneer een minstens even sterke contractpartij haar daartoe dwingt. Opvallend is de verschillende houding die _____ aannam ten aanzien van de in de vorige tenlasteleggingen bedoelde reclamepanelen. Merkwaardig is ook de verklaring die _____ de vijfde beklaagde, aflegde op 13 augustus 2003 (OK 2, st. 129): *“Voor wat betreft het geval aan de gevel van het pand gelegen te _____ was het normaal dat we vrijwillig het publiciteitspaneel hebben verwijderd wegens het feit dat wij geen vergunning konden bekomen van de lokale overheden. Wij waren dan ook de mening toegedaan dat het paneel moest verdwijnen omdat wij ons willen houden aan de wettelijke regels. Voor wat betreft het pand _____ ligt het wel enigszins anders. Ik verwijs daarvoor naar mijn vorige verklaring en de voeging van de stukken waarbij zowel de gemeente _____ als de provincie Oost-Vlaanderen ons volledig toelaat om het bord te plaatsen.”*

Uit het bovenstaande blijkt echter dat het in deze tenlastelegging bedoelde reclamepaneel zich helemaal niet onderscheidt van het reclamepaneel aan de _____, bedoeld in de tenlastelegging B. Bovendien ging _____ niet “vrijwillig” over tot verwijdering van het reclamepaneel maar werd zij daartoe door haar sterke contractpartner gedwongen. _____, contractant van _____ voor het in de tenlastelegging B bedoelde reclamepaneel, liet de zaken echter op zijn beloop zodat _____ zich in dat geval helemaal niet gedwongen voelde tot naleving van de wet.

Tenlastelegging E (OK 5)

27. Deze tenlastelegging betreft reclamepanelen die opgesteld staan op een terrein gelegen langs de

Het terrein is krachtens de notariële koopakte van 2 december 1996 (stuk 7 voorgelegd door) eigendom van , zevende beklaagde, die op dat terrein zijn garage exploiteert.

Het oorspronkelijke huurcontract tussen de vorige eigenaar van het terrein, , en , voor zes reclamepanelen bepaalde een maandelijkse huurprijs van 22.500 BEF per maand, vanaf 1 februari 1995.

Uit stuk 11 voorgelegd door , blijkt dat hij met op 16 december 1996 een contract sloot waarin een maandelijkse vergoeding van 26.250 BEF (thans 650,72 EUR) werd overeengekomen.

Het door voorgestelde contract van 15 februari 2005 bepaalt een jaarlijkse vergoeding van 6.000,00 EUR.

28. De is de vroegere . Deze weg is tussen en krachtens de bijlage bij het K.B. van 8 januari 1958 een toeristische verkeersweg "van de kruising met de te tot de kruising met de , te " en "van de kruising met de te tot de splitsing met de nr. te (zie OK 2, st. 11).

De is voorbij de kruising met de spoorlijn te echter eveneens een beschermde weg doordat het een door de Koning aangewezen landschap begrenst. Krachtens het K.B. van 5 december 1957 (B.S. van 28 februari 1958, 1328-1329, zie stuk 107) is een landschap aangewezen dat zich uitstrekt over delen of het geheel van het grondgebied van de gemeenten ,

. Dit landschap wordt begrensd op het grondgebied van de (vroegere) gemeente door de tot de kruising met de (vroegere) en door deze rijksweg tot de grens met de gemeente (zie kaart st. 125 in OK 6).

De reclamepanelen staan opgesteld op een plaats waar de een door de Koning aangewezen landschap begrenst en aldus, zoals vermeld in de dagvaarding, krachtens art. 1, onder 2°, van het K.B. van 8 januari 1958 een toeristische verkeersweg is.

Volgens het proces-verbaal van 27 april 1998 staan op het terrein zes reclamepanelen van waarvan vier duidelijk zichtbaar zijn vanaf de (st. 3 en de foto's in st. 7). Een zevende reclamepaneel is van zelf.

Uit het door voorgestelde contract (stuk 18 voorgelegd door i) en uit het fotomateriaal (st. 78, 94 en 102-103) blijkt dat het gaat over een reclamebord bestaande uit 4 panelen, driezijdig opgesteld, waarvan twee zijden naar de gericht staan, namelijk een groot, verlicht reclamepaneel van 36 m² en twee panelen van 20 m². In de dagvaarding wordt aldus het voorwerp van de tenlastelegging preciezer omschreven zoals hierna verduidelijkt.

29. De rechtbank is op basis van deze foto's van oordeel dat voor de panelen op twee zijden van het reclamebord – namelijk voor een groot, verlicht reclamepaneel van 36 m² en twee panelen van 20 m² – geldt dat zij aan de staan opgesteld.

voert aan dat de panelen niet vallen onder het verbod van art. 1, eerste lid, van het K.B. van 14 december 1959. Volgens hem werden de reclamepanelen aangebracht in een zijstraat van de toeristische verkeersweg die niet parallel loopt met de toeristische verkeersweg. Aldus zou art. 1, tweede lid, van toepassing zijn. De reclamepanelen zouden met toepassing van die bepaling niet verboden zijn omdat zij niet zijn aangebracht op de eerste naar de toeristische verkeersweg gekeerde zijgevel noch op kunstwerken en omdat uit het strafdossier niet zou blijken dat de reclamepanelen vanaf de toeristische verkeersweg en dit over een ononderbroken lengte van meer dan 100 meter langs die weg herkenbaar zouden zijn.

Aan de toepassingsvoorwaarden van art. 1, tweede lid, is echter voor de hier bedoelde panelen niet voldaan. Uit het fotodossier blijkt immers dat de bedoelde reclamepanelen zich aan één van weerszijden van de bevinden. Dat het terrein waarop de reclamepanelen staan, ook grenst aan een zijstraat van de betekent nog niet dat de reclamepanelen per definitie in een zijstraat zijn aangebracht.

Dat de bedoelde reclamepanelen zich bevinden aan de , wordt overigens door niet betwist. Het feit blijkt overigens uit het door voorgestelde addendum (stuk 19 voorgelegd door i) waarin sprake is van een publiciteitspaneel van 20 m² "zijde" dat kosteloos aan zou worden ter beschikking gesteld en van een bord van 36 m² " ").

Het plaatsen van die reclamepanelen is bijgevolg verboden met toepassing van art. 1 van het K.B. van 14 december 1959.

Voor wat betreft het reclamepaneel op de derde zijde, dat niet direct gericht is naar de , staat niet met zekerheid vast dat het over een ononderbroken lengte van meer dan 100 meter langs die weg herkenbaar is. Op dit punt is er twijfel die aan de beklaagden moet ten goede komen.

De aanvraag werd ingediend op 4 oktober 1989 (st. 21) en de vergunning werd toegekend op 3 november 1989 (st. 27). Uit de vergunning blijkt niet dat zij werd toegekend op grond van de stedenbouwwetgeving. De vergunning werd toegekend op gunstig advies van het Bestuur der Wegen en rekening houdende met het K.B. van 14 december 1959.

Uit het dossier blijkt echter dat thans de reclamepanelen driezijdig werden opgesteld met twee zijden gericht naar de . Bovendien zijn de opgestelde panelen veel groter dan vermeld op de aanvraag (st. 33).

Het getuigt van vermetelheid dat deze vergunning (st. 70). zich beroept op verwijst immers naar art. 2 van de vergunning dat bepaalt dat *“de aanvrager ertoe gehouden (is) alle wijzigingen, inbegrepen het wegnemen ervan, uit te voeren op eigen kosten zonder enig recht op schadeloosstelling van welke aard ook, indien dit noodzakelijk zou blijken te zijn”* (st. 43). Deze bepaling heeft betrekking op wijzigingen op vraag van de overheid waartoe de titularis verplicht is niettegenstaande de verleende vergunning. Deze bepaling verschaft echter aan de titularis van de vergunning geen recht om de reclamepanelen elders te plaatsen. Zo een wijzigingsrecht voor de titularis van de vergunning zou, uiteraard, de vergunning in haar essentie aantasten: art. 1 verleent aan de vergunning tot het aanbrengen van zeven publiciteitspanelen *“op de hoek van de met de kenmerken zoals aangeduid op bijgaand plan”* en niet tot het aanbrengen van publiciteitspanelen naar

goeddunken van . Het feit dat na toekenning van de vergunning een grondruil gebeurde, een frituur werd afgebroken en wegenwerken werden uitgevoerd, liet . niet toe eigenmachtig de reclamepanelen te plaatsen op een andere plaats dan toegelaten in de vergunning.

31. Uit de foto's in het dossier blijkt dat na vaststelling van de overtreding, de situatie ongewijzigd is gebleven (zie vaststellingen op 9 mei 2000 (st. 77), 6 april 2002 (st. 93) en 8 maart 2005 (st. 100)).

Tenlastelegging F (OK 6)

32. Deze tenlastelegging betreft een reclamepaneel aangebracht op de zijgevel van de woning gelegen te : aan de

De woning was aanvankelijk eigendom van , de achtste beklagde, en haar echtgenoot (st. 8). De woning werd aangekocht door de op 23 maart 2001 (brief van de ontvanger van kantoor der registratie van 26 oktober 2005). De werd op 30 september 2003 (st. 138) omgezet in , de achtste beklagde.

Volgens een contract van 19 juni 1991 was een vergoeding van 30.000 BEF (thans 743,68 EUR) per jaar verschuldigd (st. 17). Op 11 februari 2003 ondertekende namens de een contract waarin een jaarlijkse huurprijs van 2.000, 00 EUR werd overeengekomen. Op 24 januari 2005 werd namens de door een contract gesloten waarin dezelfde huurprijs werd bedongen.

33. De) (de vroegere is op de plaats waar het reclamepaneel hangt, een toeristische verkeersweg doordat het een door de Koning aangewezen landschap begrenst (st. 123 en kaart st. 125).

De is dus ook een toeristische verkeersweg in de zin van art. 1, onder 2°, van het K.B. van 8 januari 1958. Krachtens art. 1 van het K.B. van 14 december 1959 is het verboden aanplakbrieven aan te brengen of te behouden en enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te gebruiken.

De overtreding werd vastgesteld bij proces-verbaal van 12 januari 1999 (st. 3). Tevens werd vastgesteld dat voor het reclamepaneel geen bouwvergunning werd aangevraagd.

34. Geconfronteerd met de vastgestelde overtreding, heeft
gepoogd een bouwvergunning te verkrijgen.

I, de vijfde beklaagde, stuurt, na zijn eerste verhoor op 1 februari 1999 (st. 14), per fax van 3 februari 1999 een kopie van een aanvraag van vergunning aan de Stad op 30 mei 1996 met de melding dat hij nog steeds op antwoord wacht.

Bij zijn nieuwe verhoor op 1 april 1999 erkent I dat de aanvraag niet aan de stad : maar aan de gemeente : diende te worden gericht (st. 30). Hij verklaart nog dat door het indienen van een nieuwe aanvraag zal trachten de scheef gelopen situatie te regulariseren en dat bij negatief advies het reclamepaneel terstond zal worden verwijderd (st. 31).

De aanvraag wordt ingediend maar geweigerd op 13 december 1999 wegens strijdigheid met het K.B. van 14 december 1959 (st. 98). Het beroep tegen deze beslissing wordt door de Bestendige Deputatie op 8 februari 2001 verworpen (st. 68) evenals het beroep bij de Minister op 5 april 2002 (st. 89). Een beroep bij de Raad van State zou zijn ingesteld (st. 94-95).

I liet weten niet tot verwijdering van het reclamepaneel over te gaan zolang er geen definitieve uitspraak is (st. 41).

Ongeacht de toepasselijkheid van de regelgeving inzake ruimtelijke ordening blijft er de vaststelling dat het reclamepaneel in strijd is met het reclameverbod krachtens art. 1 van het K.B. van 14 december 1959.

Het reclamepaneel werd echter nog steeds niet verwijderd.

Tenlastelegging G (OK 7)

35. Deze tenlastelegging betreft reclamepanelen aan de zijkanten van de woning gelegen te

Aan de ene kant van het huis aan de rechterzijgevel werd een groot reclamepaneel aangebracht; aan de linkerkant werd een groot reclamepaneel op palen geplaatst (st. 1 en foto's st. 12).

In de dagvaarding moet de omschrijving van het voorwerp van de tenlastelegging aldus worden verbeterd. Dat het over twee panelen gaat, blijkt overigens de vermeldingen in verband met de berekening van het vermogensvoordeel.

Eigenaar van de woning is , de tiende beklaagde. Hij verklaart dat het contract met een rechtsvoorganger van al dateert van 27.5.1975. Krachtens een contract van 5 maart 2001 bedroeg de jaarlijkse vergoeding 25.000 BEF of 619,73 EUR (st. 13).

36. De is een verkeersweg bedoeld in art. 4, onder c, van het K.B. van 14 december 1959. Als zodanig is het geen toeristische verkeersweg, zodat de dagvaarding op dit punt moet worden verbeterd.

Deze weg werd aangewezen als verkeersweg waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken in de bijlage bij het K.B. van 1 maart 1960 (st. 33-36).

37. De streekverantwoordelijke van wordt verhoord op 29 juli 2003 (st. 5). Hij verklaart dat geen stedenbouwkundige vergunning werd afgeleverd en dat een regularisatieaanvraag zal worden ingediend.

Een stedenbouwkundige vergunning tot regularisatie werd ingediend (st. 22) maar afgewezen. Het beroep bij de Bestendige Deputatie werd eveneens afgewezen (p. 15). Tegen die beslissing werd een beroep bij de Raad van State ingediend (p. 23).

Onverminderd de stedenbouwwetgeving blijft te onderzoeken of de reclamepanelen in strijd zijn met het K.B. van 14 december 1959.

38. De tenlastelegging wordt in de dagvaarding omschreven als

“(…)

Bij inbreuk op artikel 200 van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taxes (...) alsook bij inbreuk op de artikelen 4, 5 en 8 van het K.B. van 14 december 1959 (...) waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken, buiten de gevallen waarin het aanbrengen van aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen is toegelaten ingevolge artikelen 4, c in fine, 5 en 6 van voormeld K.B. van 14 december 1959, aanplakbrieven en/of andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen te hebben aangebracht:

– hetzij op of aan weerszijden van sommige door de Koning bepaalde verkeerswegen, en herkenbaar vanaf die wegen;

namelijk: een reclamebord te hebben behouden op het grondgebied van de gemeente

bedoeld reclamebord zijnde aldus aangebracht op enige plaats langs een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg, als dusdanig aangewezen zijnde bij artikel 1, 1° van het K.B. van 1 maart 1960 houdende bepaling van de verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (...)

(...)".

De dagvaarding dient voor deze tenlastelegging in de eerste plaats worden verbeterd wat het voorwerp van de tenlastelegging betreft. In de passus "namelijk: een reclamebord te hebben behouden" moet het woord "reclamebord" worden vervangen door de woorden "twee reclameborden, het ene aangebracht aan de rechterzijgevel en het andere aan de linkerkant en steunend op palen"

De dagvaarding dient voor deze tenlastelegging als volgt te worden verbeterd (voorlaatste alinea in vermeld citaat): "bedoelde reclameborden zijnde aldus aangebracht op of aan weerszijden van een door de Koning bepaalde verkeersweg, en herkenbaar vanaf die wegen zoals bedoeld in art. 4, onder c), van het vermelde K.B. van 14 december 1959". Het betreft een verbetering die de tegenstrijdigheid tussen de voorlaatste alinea en laatste alinea in voormeld citaat oplost. Uit de conclusies voor -waarbij en zich ter zitting aansloten- en blijkt dat de beklaagden op de hoogte waren van de juiste kwalificatie.

Voorts heeft de rechtbank op de zitting van 3 april 2006 voor de tenlastelegging G de tenlastelegging aangevuld met de woorden "aanplakbrieven te hebben aangebracht en te hebben behouden" zodat de tenlastelegging luidt (derde laatste alinea in vermeld citaat):

"namelijk: twee reclameborden, het ene aangebracht aan de linkerzijgevel en het andere aan de rechterkant steunend op palen, te hebben behouden, aanplakbrieven te hebben aangebracht en te hebben behouden op het grondgebied van de gemeente

Deze verbetering ligt overigens al besloten in de eerste alinea van voormeld citaat in zoverre het misdrijf wordt omschreven als "aanplakbrieven en/of andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen te hebben aangebracht".

39. voert aan te worden vervolgd voor een niet door de strafwet omschreven feit. verwijst naar een arrest van het Hof van Cassatie van 20 januari 1987 (Arr. Cass. 1986-87, nr. 288). Het Hof van Cassatie besliste dat het K.B. van 14 december 1959 in de artikelen 4 en 5 niet gewaagt van het "behouden" maar slechts van het aanbrengen van aanplakbrieven en andere visuele reclames en

publiciteitsmiddelen, dit in tegenstelling tot art. 1 waarin zowel het aanbrengen als het behouden worden vermeld. Voorts oordeelde het Hof dat art. 8, dat de personen aanduidt die de verboden aanplakbrieven en andere visuele reclames en publiciteitsmiddelen dienen te verwijderen, geen verbod toevoegt aan de bepalingen van de art. 4 en 5 van voornoemd K.B.

Op basis van deze rechtspraak dient de rechtbank vast te stellen dat voor wat betreft het behoud van het reclamebord en het behoud van aanplakbrieven ontslag van rechtsvervolgning moet worden gegeven.

Het aanbrengen van aanplakbrieven wordt daarentegen wel strafbaar gesteld door de art. 4 en 5 van het K.B. van 14 december 1959. Het betreft een voortgezet misdrijf waarvoor de verjaring voor alle feiten pas begint te lopen vanaf het laatste feit.

40. voert aan dat hij met toepassing van art. 5 van het K.B. van 14 december 1959 wel reclameborden mocht laten plaatsen aangezien het gaat om publiciteitsmiddelen aangebracht op de zijgevel van een gebouw dat voor handels- of nijverheidsdoeleinden wordt gebruikt.

Art. 5 van het K.B. van 14 december 1959 is, in vergelijking met art. 1, minder streng. Art. 5 laat in twee gevallen, onder welomschreven voorwaarden, het aanbrengen van aanplakbrieven en andere visuele reclames of publiciteitsmiddelen toe:

- enerzijds mogen zij worden aangebracht op *de zijgevels van de gebouwen* onder de voorwaarden omschreven onder 1°;
- anderzijds mogen zij worden aangebracht op *de voorgevel van de gebouwen die voor handels- of nijverheidsdoeleinden worden gebruikt* onder de voorwaarden omschreven onder 2°. Naast de voorwaarden betreffende de plaatsing geldt als algemene voorwaarde dat zij uitsluitend betrekking mogen hebben op een in die gebouwen uitgeoefend bedrijf.

Voor de *zijgevels* geldt echter niet als voorwaarde dat het gebouw voor handels- of nijverheidsdoeleinden wordt gebruikt.

Wat het reclamepaneel betreft dat is aangebracht op de zijgevel zelf van de woning, bevat het dossier onvoldoende gegevens om te besluiten dat de plaatsing niet zou voldoen aan de voorwaarden gesteld in art. 5 onder 1°.

Het andere reclamepaneel dat op palen is geplaatst, voldoet daarentegen aan die voorwaarden niet. Dat reclamepaneel werd immers niet in het vlak van de zijgevel geplaatst maar bevindt zich vóór de zijgevel.

Het aanbrengen van aanplakbrieven op dat reclamepaneel was bijgevolg strijdig met art. 5 van het K.B. van 14 december 1959.

41. Uit de stukken voorgelegd door _____, blijkt dat de overeenkomst met _____ werd opgezegd tegen 1 september 2005 met het oog op het slopen van de woning en het bouwen van een woonpark met meergezinswoningen en dat de woning volledig was afgebroken in 2006.

Tenlastelegging H (OK 8)

42. Het ten laste gelegde feit is een overtreding van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 wegens het uitvoeren van werken, in de periode van 9 juni tot 20 augustus 2004, meer bepaald het plaatsen van twee verlichte publiciteitspanelen, zonder schriftelijke voorafgaande vergunning, te _____.

43. Aan _____ werd een tijdelijke stedenbouwkundige vergunning toegekend voor het plaatsen van twee panelen.

_____ vroeg de vergunning aan voor het plaatsen van een werfafsluiting en twee verlichte publiciteitspanelen van 36 m². De vergunning werd toegekend, blijkens de bijzondere voorwaarde van de vergunning onder art. 2.b., voor zover de oppervlaktes van beide panelen tot maximaal elk 16 m² werd beperkt.

Er werd echter vastgesteld dat de oppervlakte van elk van de geplaatste publiciteitspanelen 36 m² bedroeg in plaats van 16 m².

44. Tijdens het vooronderzoek heeft _____ verwezen naar de "geest" van de vergunning zoals die zou blijken uit de tekst van de mededeling die de vergunningverlenende overheid ter beschikking heeft gesteld met het oog op de bekendmaking van de toegekende stedenbouwkundige vergunning (st. 28). Die bekendmaking verwijst immers naar "*twee verlichte publiciteitspanelen van 36 m²*" (st. 30).

Een regularisatievergunning voor de geplaatste reclameborden werd aangevraagd maar geweigerd (st. 31 e.v.).

Gevraagd naar haar standpunt, deelde _____ mee dat zij de weigeringsbeslissing niet in hun dossier konden terugvinden maar dat het evenwel evident is dat zij – voor zover de beslissing van de Stad _____ onherroepelijk zou blijken te zijn – zich zal "conformereren" (navolgend proces-verbaal van 28 november 2005).

45. De [] voert thans ook aan dat het bij de aanvraag gevoegde bouwplan, waarop de reclamepanelen de oorspronkelijke afmeting van 36 m² hebben, werd goedgekeurd.

Het college van burgemeester en schepenen heeft inderdaad een vergissing begaan door in de tekst van de mededeling van de stedenbouwkundige vergunning als oppervlakte 36 m² te vermelden. Die bekendmaking is echter niet de stedenbouwkundige vergunning zelf.

Wat het bouwplan betreft, moet worden opgemerkt dat het plan werd goedgekeurd *onder de voorwaarden van het besluit*. Eén van de voorwaarden van dat besluit is, zoals gezegd, dat de oppervlaktes van beide panelen tot maximaal elk 16 m² werd beperkt.

[] diende zich bijgevolg te houden aan de voorwaarden van de stedenbouwkundige vergunning.

Het staat bijgevolg vast dat de werken niet werden uitgevoerd in overeenstemming met de toegekende vergunning.

46. De Stad [] heeft met toepassing van art. 149 DORO de uitvoering van aanpassingswerken gevorderd, namelijk de uitvoering van de bouwwerken conform de stedenbouwkundige vergunning van 24 december 2003 (st. 39).

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur sluit zich daarbij aan en vordert bovendien een dwangsom van 100,00 EUR per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn (st. 42).

De vergunning van 24 december 2003 was een tijdelijke vergunning voor de duur van twee jaar te rekenen vanaf 10 december 2003.

[] houdt voor dat het voor de bestaande reclamepanelen een nieuwe stedenbouwkundige vergunning aanvraag waarvoor het college van burgemeester en schepenen een gunstig advies zou hebben uitgebracht. Het enige stuk dat [] voorlegt, laat echter niet toe dit te beoordelen.

De vordering tot uitvoering van aanpassingswerken heeft echter zijn voorwerp verloren in zoverre de duur van de oorspronkelijke, tijdelijke stedenbouwkundige vergunning verstreken is.

In zoverre de reclamepanelen thans zonder vergunning zouden zijn geplaatst, betreft het een stedenbouwkundige overtreding die niet bij de rechtbank is aanhangig gemaakt.

Tenlastelegging I (OK 9)

47. Deze tenlastelegging betreft een reclamepaneel aangebracht op de zijgevel van de woning gelegen te (

De eigenaar van deze woning, ' , stelde vast dat het reclamepaneel niet vergund was en vroeg de verwijdering ervan bij brief van 26 september 2002 (st. 5).

De overtreding werd vastgesteld in een proces-verbaal van 10 oktober 2003 (st. 1).

Het huurcontract dat de vorige eigenaars met I in 1992 sloten, vermeldde een jaarlijkse huurprijs van 26.000 BEF (644,52 EUR).

48. is een verkeersweg bedoeld in art. 4, onder c, van het K.B. van 14 december 1959. Deze weg werd aangewezen als verkeersweg waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken in de bijlage bij het K.B. van 1 maart 1960 (st. 22-23). Als zodanig is het geen toeristische verkeersweg, zodat de dagvaarding op dit punt moet worden verbeterd.

49. De tenlastelegging wordt in de dagvaarding omschreven als

“(…)

Bij inbreuk op artikel 200 van het Wetboek der met het zegel gelijkgestelde taxes (...) alsook bij inbreuk op de artikelen 4, 5 en 8 van het K.B. van 14 december 1959 (...) waarbij regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken, buiten de gevallen waarin het aanbrengen van aanplakbrieven en andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen is toegelaten ingevolge artikelen 4, c in fine, 5 en 6 van voormeld K.B. van 14 december 1959, aanplakbrieven en/of andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen te hebben aangebracht:

– hetzij op of aan weerszijden van sommige door de Koning bepaalde verkeerswegen, en herkenbaar vanaf die wegen;

*namelijk: een reclamebord te hebben behouden op het grondgebied van de gemeente
bedoeld reclamebord zijnde aldus aangebracht op enige plaats langs een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg, als dusdanig aangewezen zijnde bij artikel 1, 1° van het K.B. van 1 maart 1960 houdende bepaling van de verkeerswegen waarvoor regelen worden gesteld op het aanplakken en reclame maken (...)*

(...)”.

De dagvaarding dient voor deze tenlastelegging als volgt te worden verbeterd (voorlaatste alinea in vermeld citaat): *“bedoeld reclamebord zijnde aldus aangebracht op of aan weerszijden van een door de Koning bepaalde verkeersweg, en herkenbaar vanaf die wegen zoals bedoeld in art. 4, onder c), van het vermelde K.B. van 14 december 1959”*. Het betreft een verbetering die de tegenstrijdigheid tussen de voorlaatste alinea en laatste alinea in voormeld citaat oplost. Uit de conclusie voor – waarbij de beklaagde en zich aansloten - en blijkt overigens dat de beklaagden op de hoogte waren van de juiste kwalificatie.

Voorts heeft de rechtbank op de zitting van 3 april 2006 voor de tenlastelegging G de tenlastelegging aangevuld met de woorden *“aanplakbrieven te hebben aangebracht en te hebben behouden”* zodat de tenlastelegging luidt (derde laatste alinea in vermeld citaat):

“namelijk: een reclamebord te hebben behouden, aanplakbrieven te hebben aangebracht en te hebben behouden op het grondgebied van de gemeente

Deze verbetering ligt overigens al besloten in de eerste alinea van voormeld citaat in zoverre het misdrijf wordt omschreven als *“aanplakbrieven en/of andere visuele reclame- of publiciteitsmiddelen te hebben aangebracht”*.

50. Met betrekking tot deze tenlastelegging voert hetzelfde verweer als voor tenlastelegging G.

Het verweer is niet gegrond op de gronden hierboven uiteengezet in nr. 39.

51. In antwoord op de vastgestelde overtreding deelt mee dat de werken werd uitgevoerd in augustus 1992 en dat met de stad in het verleden (1998) werd overeengekomen dat deze werkzaamheden ten gepaste tijde voor een permanente vergunning in aanmerking zouden komen. In afwachting hiervan zouden de werkzaamheden behoren tot de gedoogzaamheden. Bijgevolg is ten eerste verwonderd dat proces-verbaal werd opgemaakt. herleidt de overtreding van de stedenbouwwetgeving tot een louter privaatrechtelijk geschil: *“Niet onbelangrijk in deze zaak is dat de heer slechts sinds korte tijd eigenaar geworden is van het betrokken pand, waarop ons publicitair bord zich bevindt. Nochtans was de heer er zich wel degelijk van bewust dat de vorige eigenaars de heer en mevrouw met onze maatschappij een negenjarige geregistreerde overeenkomst hadden afgesloten voor de verhuring van de zijgevel en dit op 10 april 1998. Maar gezien de heer ten alle prijze de overeenkomst eenzijdig wenste op te zeggen teneinde de vrije beschikking over de betrokken zijgevel te verkrijgen, diende laatste genoemde (ongegronde)*

klacht in. Bijgevolg menen wij te mogen stellen het in deze zaak om een zuiver burgerrechtelijke aangelegenheid gaat en geen stedenbouwkundige overtreding betreft gezien de eerder gemaakte afspraken met de Stad
”.

Een stedenbouwkundige vergunning kan niet worden toegekend. De is een gewestweg en de wegbeheerder kan niet instemmen met de plaatsing van het reclamepaneel omdat het geplaatst is in een zone voor achteruitbouw (st. 16).

WAT DE BEWEZENVERKLARING VAN DE TENLASTELEGGINGEN EN DE STRAFTOEMETING BETREFT

en (tenlastelegging A)

52. De geïncrimineerde periode loopt voor deze beklaagden van 1 mei 1997 tot 31 december 2005.

Zij bewijzen de woning te hebben verkocht op 5 augustus 2004. Zij dienen vrijgesproken te worden voor de hen ten laste gelegde periode van 5 augustus 2004 tot 31 december 2005.

Zij voeren voorts onoverwinnelijke dwaling aan. De aanwezigheid van het reclamepaneel sinds lange tijd, het complexe karakter van de regelgeving op grond waarvan zij worden vervolgd en het feit dat zij niet werden geïnformeerd door de notaris voor wie de aankoopakte werd verleden, rechtvaardigen in deze zaak het aannemen van de aangevoerde schulduitsluitingsgrond, dit echter slechts tot het ogenblik waarop zij op de hoogte werden gesteld van het bestaan van het misdrijf, dit is op 14 april 2001. Zij dienen bijgevolg eveneens te worden vrijgesproken voor de hen ten laste gelegde periode van 1 mei 1997 tot 13 april 2001.

Uit het vooronderzoek en de behandeling van de zaak ter terechtzitting is voorts gebleken dat zij, eens op de hoogte van het onwettig karakter van het reclamepaneel, alle verantwoordelijkheid op blijven afschuiven. Indien ! inderdaad een zeer grote verantwoordelijkheid draagt, ontslaat dit echter hen niet van elke verantwoordelijkheid.

Voor de periode vanaf 14 april 2001 tot 4 augustus 2004 is de tenlastelegging ten aanzien van hen afdoende bewezen.

53. Er zijn gronden om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te gelasten.

heeft een blanco strafrechtelijk verleden; een gunstig strafrechtelijk verleden. Zij hebben nog geen veroordeling ondergaan tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden en de feiten schijnen niet van die aard te zijn dat ze bestraft moeten worden met een hoofdgevangenisstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf.

Het feit zich voor de rechtbank te hebben moeten verantwoorden voor de instandhouding van een wederrechtelijke toestand, wat neerkomt op hun laksheid bij het beëindigen van die toestand, moet hen ertoe aanzetten in te zien dat zij een eigen verantwoordelijkheid hebben zodat zij zich in de toekomst van dergelijk gedrag zullen onthouden.

Zij hebben hun instemming betuigd met de opschorting van de uitspraak van de veroordeling. Hen kan de gunst van de opschorting worden verleend op de wijze zoals hierna bepaald.

De verleende opschorting belet niet dat de bijzondere verbeurdverklaring wordt uitgesproken (art. 6, tweede lid, Probatiwewet). Het wederrechtelijk verkregen vermogensvoordeel moet worden verbeurd verklaard. Het plegen van misdrijven mag niet lonen.

Aangezien de feiten van aard dat ze kunnen worden gestraft met een werkstraf of één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar gevangenisstraf, staat de rechtbank omwille van de hierboven vermelde omstandigheden uitstel toe.

Rekening houdende met de geïncrimineerde periode van 14 april 2001 tot 4 augustus 2004 bedraagt het vermogensvoordeel (uitgedrukt in maanden):

$$(1/2 + 8 + 12 + 12 + 7) \times 2.000 \text{ BEF} = 79.000 \text{ BEF of } 1958,36 \text{ EUR.}$$

(tenlasteleggingen A - I) en

54. Voor wat de tenlasteleggingen A en F gedraagt zich naar de wijsheid.

Uit het vooronderzoek en de behandeling van de zaak ter terechtzitting is gebleken dat de tenlasteleggingen afdoende bewezen zijn.

Wat tenlastelegging B betreft, beroept de zich op de onoverwinnelijke dwaling.

! kon zich echter niet vergissen over het feit dat de op 28 mei 1997 toegekende vergunning geen bouwvergunning was. Dergelijke vergissing was uitgesloten wegens de vermelding in het advies van de hoofdingenieur-directeur van de Provinciale Technische Dienst waaruit bleek zowel dat een bouwvergunning nodig was als dat het advies alleen op de aflijning betrekking had.

Evenmin kon de als professionele reclamefirma rechtmatig in de overtuiging verkeren dat deze vergunning haar zou kunnen ontslaan van de naleving van het K.B. van 14 december 1959. De toepassing van het K.B. van 14 december 1959 valt immers niet onder de bevoegdheid van de gemeente: art. 1 bevat een algemeen verbod op het aanbrengen of behouden van aanplakbrieven of enig ander visueel reclame- of publiciteitsmiddel te gebruiken en art. 2 bepaalt de voorwaarden waaronder op dat algemeen verbod uitzonderingen gelden; die uitzonderingen gelden van rechtswege en zijn niet afhankelijk van de toekenning van een vergunning. Ten slotte zijn de in art. 3 en 3bis bepaalde uitzonderingen afhankelijk van een vergunning te verlenen door respectievelijk de Minister van Verkeerswezen of zijn gemachtigde en de Minister van Openbare Werken.

Op 5 juni 2001 antwoordde , de vijfde beklagde, op de vraag of hij ervan op de hoogte was dat het reclamepaneel strijdig was met de wettelijke bepalingen betreffende de regelen toepasselijk in de landschappen en langs toeristische wegen: *"Ik ben op de hoogte van de wetgeving van 1959 welke verbiedt reclame te voeren langs toeristische wegen. Gezien in de onmiddellijke omgeving eveneens dergelijke panelen werden opgehangen, waarvoor een bouwvergunning werd afgeleverd, was ik de mening toegedaan dat wij in regel waren. Wij hebben trouwens de nodige bouwvergunning verkregen voor het bevestigen van een publiciteitspaneel"* (st. 91).

! kon zich niet vergenoegen met het vermoeden dat voor andere panelen een bouwvergunning werd afgeleverd.

Van onoverwinnelijke dwaling kan slechts sprake zijn indien de beklagde heeft gehandeld zoals ieder redelijke en voorzichtig persoon. Van een rechtspersoon die overeenkomstig haar statuten actief is in de sector van verhuring van reclamepanelen moet worden verwacht dat zij kennis heeft van de bestaande regelgeving. Geen redelijk en voorzichtig persoon zou de op 28 mei 1997 toegekende vergunning kunnen beschouwen als een bouwvergunning die bovendien nog de toelating zou geven om af te wijken van het verbod van art. 1 van het K.B. van 14 december 1959.

De tenlastelegging B is bijgevolg afdoende bewezen.

Ook voor de tenlasteleggingen C en D kan, om dezelfde redenen als hiervoor uiteengezet (zie ook nrs. 21 en 25), de aangevoerde onoverwinnelijke dwaling niet worden aangenomen.

Wat de tenlastelegging C betreft, dient de verdachte te worden vrijgesproken voor de haar ten laste gelegde periode van 25 februari 2003 tot 18 juli 2003. De verdachte maakt immers aannemelijk dat het paneel op 25 februari 2003 werd verwijderd terwijl de vaststelling van verwijdering van het paneel pas gebeurde op 18 juli 2003.

Onoverwinnelijke dwaling kan evenmin worden aanvaard wat betreft de tenlastelegging E. Alleen al uit de bewust andere inplanting van de reclamepanelen blijkt dat de beklaagde zich niet op onoverwinnelijke dwaling kan beroepen. Ook deze tenlastelegging is afdoende bewezen, behoudens voor één zijde van het reclamebord waarvoor de beklaagden wegens twijfel moeten worden vrijgesproken.

Om de redenen hierboven vermeld, moet voor tenlastelegging G ontslag van rechtsvervolging worden gegeven voor wat betreft het behoud van het reclamebord en het behoud van aanplakbrieven (nr. 39). Wat betreft het aanbrengen van aanplakbrieven, is de tenlastelegging G bewezen met betrekking tot het reclamebord op palen; deze tenlastelegging is niet bewezen met betrekking tot het reclamebord op de zijgevel om de hierboven vermelde redenen (nr. 40).

Uit wat hierboven werd gesteld (nrs. 43-45), blijkt dat ook de tenlastelegging H afdoende is bewezen.

Wat tenlastelegging I betreft, dient op dezelfde gronden als voor tenlastelegging G ontslag van rechtsvervolging te worden gegeven voor wat betreft het behoud van het reclamebord en het behoud van aanplakbrieven. Wat betreft het aanbrengen van aanplakbrieven, is de tenlastelegging bewezen.

55. Krachtens artikel 5 Sw., in werking getreden op 2 juli 1999, is een rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk voor misdrijven die hetzij een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van zijn doel of de waarneming van zijn belangen, of die, naar blijkt uit de concrete omstandigheden, voor zijn rekening zijn gepleegd. Dat de verdachte ten laste gelegde feiten een intrinsiek verband hebben met de verwezenlijking van het maatschappelijk doel, staat buiten elke betwisting.

Cumulatie in de vervolging van rechtspersoon en natuurlijke persoon is mogelijk. Wanneer de geïdentificeerde natuurlijke persoon het misdrijf wetens en willens heeft gepleegd, dan kan hij samen met de rechtspersoon veroordeeld worden (art. 5, tweede lid, Sw.). Dit betekent dat de natuurlijke persoon het misdrijf bewust en vrijwillig moet hebben gepleegd.

56. was sinds 15 oktober 1999 afgevaardigd bestuurder. Volgens zijn verklaring droeg hij als afgevaardigd bestuurder verantwoordelijkheid voor het plaatsen en onderhouden van de reclamepanelen (OK 1, st. 138bis). Mede onder zijn verantwoordelijkheid voerde een beleid dat, volgens zijn verklaring, erop neerkwam "om het park van reclameborden van onze vennootschap over het geheel van het Belgisch territorium tot het maximum te regulariseren, wetende dat voor tal van reclameborden reeds een aanvraag tot regularisatie lopende is", een beleid dat, zoals uit het overzicht van de ten laste gelegde feiten blijkt en zoals hierna nog wordt verduidelijkt, eigenlijk neerkwam op een maximalisering van het gebruik van wederrechtelijk geplaatste reclamepanelen waarbij werd gerekend op een "gedoogbeleid" van de overheid. heeft de hem ten laste gelegde feiten wetens en willens gepleegd en is bijgevolg samen met de rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk.

Rekening houdende met de aanvang van zijn mandaat van afgevaardigd bestuurder op 15 oktober 1999 dient hij wel vrijgesproken te worden van de onder A, C, D, E, F, G en I ten laste gelegde feiten in zoverre zij betrekking hebben op de periodes vóór 15 oktober 1999.

Hij wordt eveneens vrijgesproken voor de tenlasteleggingen waarvoor wordt vrijgesproken in de mate zoals hierboven gepreciseerd.

57. was sinds 1995 "Directeur Patrimonium" en aldus binnen de verantwoordelijk voor het dagelijks beheer van de reclamepanelen. In die hoedanigheid draagt eveneens verantwoordelijkheid voor het beleid van dat erop neerkwam wederrechtelijk geplaatste reclamepanelen te commercialiseren, wetende dat zij wederrechtelijk waren. Hij heeft bijgevolg de hem ten laste gelegde feiten wetens en willens gepleegd en is eveneens samen met de rechtspersoon strafrechtelijk verantwoordelijk.

Hij moet wel worden vrijgesproken voor de tenlasteleggingen waarvoor wordt vrijgesproken in de mate zoals hierboven gepreciseerd.

58. De aan en ten laste gelegde en bewezen verklaarde misdrijven zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet zodat voor ze samen slechts één straf moet worden opgelegd, namelijk de zwaarste.

De overtredingen van de koninklijke besluiten ter uitvoering van art. 200 van het Wetboek der met zegel gelijkgestelde taksen (tenlasteleggingen A, B, C, D, E, F, G, I) worden gestraft met een geldboete van 1,25 tot 50 EUR.

De in art. 146, eerste lid, DORO bedoelde misdrijven worden krachtens art. 146, eerste en tweede lid, DORO gestraft met een gevangenisstraf van 15 dagen tot 5 jaar en een geldboete van 2.000,00 EUR tot 400.000,00 EUR of één van deze straffen indien het misdrijf wordt gepleegd door (o.a.) personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen (o.a.) vaste inrichtingen opstellen. De verzwarende omstandigheid bepaald in art. 146, tweede lid, DORO geldt ten aanzien van en

Zij hebben, in de uitoefening van hun beroep of activiteit, een reclamepaneel opgesteld zonder voorafgaande schriftelijke vergunning (tenlastelegging H).

De straf voor tenlastelegging H is de zwaarste.

Voor , rechtspersoon, moet de straf voor de tenlastelegging H worden bepaald met inachtneming van de artikelen 7*bis* en 41*bis*, §1, Sw. Wanneer de wet op het feit vrijheidsstraf en geldboete stelt, of één van de straffen alleen, is de geldboete een geldboete van minimum 500,00 EUR vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de minimum vrijheidsstraf, doch niet lager dan de minimumgeldboete op het feit gesteld, met als maximum 2.000,00 EUR vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de maximumvrijheidsstraf, doch niet lager dan het dubbele van de maximumgeldboete op het feit gesteld. De onder H bedoelde tenlastelegging is bijgevolg strafbaar met een geldboete van 2.000,00 EUR tot 800.000,00 EUR.

Uit de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek ter terechtzitting blijkt dat de beklaagden en zich helemaal niet stoorden aan voorschriften die beperkingen aanbrengen op de commerciële activiteit van :

- ook al werd een vergunning definitief geweigerd, toch werd het reclamepaneel niet verwijderd (weigeringsbeslissing op 26 september 2002; reclamepaneel op 31 juli 2003 nog steeds niet verwijderd: zie tenlastelegging A);
- al was een vergunning niet mogelijk, toch werd het reclamepaneel behouden in afwachting van een mogelijke toekomstige nieuwe regeling (zie tenlastelegging B);
- ging slechts over tot verwijdering van het reclamepaneel wanneer zij daartoe door een sterke(re) contractpartij werd gedwongen (zie tenlastelegging D); een in dezelfde omstandigheden

geplaatst reclamebord bleef echter gewoon staan wanneer de eigenaar daarop niet aandrang (zie tenlastelegging B);

— was onwillig het zonder vergunning geplaatste reclamepaneel te verwijderen wanneer de eigenaar van de woning daarop aandrang, voorhoudende dat de nieuwe eigenaar dit slechts vroeg omdat hij het reclamepaneel niet wenste (zie tenlastelegging I);

— toont zich evenmin bereid over te gaan tot verwijdering van het paneel zolang niet is beslist over het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State tegen een de beslissing tot weigering van de gevraagde vergunning (tenlastelegging F);

— beroept zich op vergunningen waarvan zij weet dat het geen stedenbouwkundige vergunningen zijn en dat zij geen afbreuk kunnen doen aan de toepassing van het K.B. van 14 december 1959 (tenlasteleggingen B, C en D);

— beroept zich op een vergunning waarvan het de voorwaarden manifest niet naleefde (tenlastelegging E) of poogt een materiële vergissing in de mededeling van de verleende vergunning uit te buiten (tenlastelegging H).

Uit deze gegevens kan alleen worden afgeleid dat het een bewuste politiek van de beklaagden is wederrechtelijk geplaatste panelen zolang als mogelijk te commercialiseren.

I werd in het verleden al veroordeeld voor een stedenbouwmisdrijf. werd al meermaals veroordeeld voor overtredingen van art. 200 van het Wetboek van met zegel gelijkgestelde taksen. Uit dit dossier blijkt een volgehouden onwil van de beklaagden om wettelijke bepalingen na te leven en dit louter met het oog op een maximalisering van het commercieel profijt. Een gevangenisstraf met uitstel en een effectieve geldboete ten aanzien van de vierde en vijfde beklaagde, zoals hierna bepaald, is noodzakelijk.

De feiten zijn van aard dat zij gestraft kunnen worden met een werkstraf of één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar. De afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden moet in acht genomen worden bij de toepassing van de strafwet.

Aan moet, rekening houdende met de volgehouden onwil om de strafwet na te leven, een strenge geldboete zoals hierna bepaald, worden opgelegd.

59. Het Openbaar Ministerie vordert ten laste van de bijzondere verbeurdverklaring van het wederrechtelijk verkregen vermogensvoordeel.

bekritiseert de berekening van het vermogensvoordeel op de volgende punten:

— de betaalde jaarlijkse taks moet in mindering worden gebracht (tenlasteleggingen A, B, C, D, E);

— de algemene werkingskosten moeten in mindering worden gebracht (tenlastelegging G);

– er gebeurde geen onderzoek naar de jaarlijkse bruto-opbrengst en de begroting door het Openbaar Ministerie is arbitrair of niet onderbouwd (tenlasteleggingen F, H en I).

De rechter is bij de begroting van de vermogensvoordelen met toepassing van art. 42, 3°, Sw. niet ertoe gehouden de kosten die verbonden zijn aan de verwezenlijking van het misdrijf, in mindering te brengen (Cass. 18 februari 1997, Arr. Cass. 1997, nr. 93; Cass. 29 mei 2001, Arr. Cass. 2001, nr. 316). Dit geldt ook voor de jaarlijkse belasting die op het reclamebord wordt geheven. Vanuit het oogpunt van de bijzondere verbeurdverklaring en de berekening van het vermogensvoordeel, onderscheidt deze uitgave zich niet van andere op het reclamebord betrekking hebbende uitgaven (zoals de huurvergoeding die aan de eigenaar van de woning of het perceel betaalt). Evenmin kan met de “algemene werkingskosten” rekening worden gehouden.

Het verweer van is overigens vanuit feitelijk oogpunt grotendeels ongegrond. Bij de berekening van het vermogensvoordeel is het Openbaar Ministerie immers uitgegaan van het cijfer dat in de rekeningen van staat vermeld als “omzet exclusief belasting” (“*chiffre d'affaires HT*”).

Voor het in tenlastelegging A bedoelde reclamepaneel aan de (zie st. 114) bedroegen de totale inkomsten over een periode van 50 weken 114.090 BEF (thans 2.828,22 EUR) (kolom F, dit is de som van de in kolom A bedoelde omzet exclusief belasting, 103.474 BEF (thans 2.565,05 EUR), en van de in kolom B bedoelde gefactureerde belasting, 10.616 BEF – thans 263,16 EUR). Aldus blijkt dat het Openbaar Ministerie al met een gefactureerd bedrag van 10.616 BEF – thans 263,16 EUR (op een totaal bedrag, over 50 weken, van 15.000 BEF (371,84 EUR x 50/52 = 14.424 BEF of 357,56 EUR) geen rekening heeft gehouden.

De berekening van het vermogensvoordeel met betrekking tot de in tenlastelegging B en C bedoelde reclamepanelen (en) is zelfs voor bijzonder gunstig aangezien het vermelde omzetcijfer betrekking heeft op een periode van respectievelijk slechts 20 en 8 weken.

In het algemeen is het uitgangspunt van de berekening van het vermogensvoordeel voordelig aangezien voor de tenlasteleggingen A, B, C en D de cijfers voor 1997 in aanmerking werden genomen. De berekening voor tenlastelegging E steunt op jaarinkomsten over de jaren 1995-96 die, volgens opgave door , ongewijzigd zouden zijn gebleven zodat vanaf 1996 jaarlijks een fors verlies zou worden geleden (st. 83-84)...

De berekening van het vermogensvoordeel m.b.t. tenlastelegging G steunt op de cijfers opgegeven door

Wat het vermogensvoordeel m.b.t. de tenlasteleggingen F, H en I betreft, gaat de rechtbank uit van het bedrag van de jaarlijkse huur of van de oppervlakte van de panelen. Men mag immers aannemen dat er een zeker verband bestaat tussen de jaarlijkse huurprijs of de oppervlakte van het paneel en de opbrengsten van

- wat tenlastelegging F betreft, voert terecht aan dat het geschatte bedrag van 450.000 BEF (of 11.155 EUR) niet in verhouding staat tot de andere bedragen; voortgaande op de jaarlijkse huurprijs die in 1991 30.000 BEF (743,68 EUR) bedroeg, wat overeenstemt met de jaarlijkse huurprijs voor het reclamepaneel bedoeld in tenlastelegging D, begroot de rechtbank de jaarlijkse opbrengst op 2.500,00 EUR;
- wat tenlastelegging H betreft, betwist ten onrechte het bedrag van 5.000,00 EUR als jaarlijkse opbrengst; het gaat in casu over twee verlichte reclamepanelen van elk 36 m², zoals er ook twee staan te (tenlastelegging E, waar ook nog twee kleinere panelen van 20 m² staan); in vergelijking met het bedrag van 403.320 BEF per jaar (of 9.998 EUR) is een geschat bedrag van 5.000,00 EUR passend;
- wat tenlastelegging I betreft, betwist eveneens ten onrechte het bedrag van 1.250,00 EUR als jaarlijkse opbrengst; de in 1992 toegestane jaarlijkse huur van 26.000 BEF (644,52 EUR) is zeker te vergelijken met de in 1997 toegestane jaarlijkse huur van 24.000 BEF (594,94 EUR) voor het in tenlastelegging A bedoelde reclamepaneel en waarvoor de jaarlijkse opbrengst werd bepaald op 103.474 BEF (of 2.565 EUR).

Rekening houdende met de bewezen verklaarde tenlasteleggingen bedraagt het verbeurd te verklaren vermogensvoordeel voor:

tenlastelegging A: 16.672,84 EUR

tenlastelegging B: 2.103,22 EUR

tenlastelegging C: er moet rekening worden gehouden met de vrijspraak voor de periode van 25 februari 2003 tot 18 juli 2003: het vermogensvoordeel over de periode 2 juli 1999 - 25 februari 2003 (44 maanden) bedraagt $5.556 \text{ BEF} \times (44/12) = 20.372 \text{ BEF}$ of 505,00 EUR

tenlastelegging D: 7.785,39 EUR

tenlastelegging E: wegens vrijspraak voor het reclamepaneel op één zijde van het reclamebord, wordt het vermogensvoordeel bepaald op $2/3$ van 65.792,92 EUR = 43.861,95 EUR

tenlastelegging F: $(1/2 \times 2.500 \text{ EUR}) + (6 \times 2.500 \text{ EUR}) = 16.250,00 \text{ EUR}$

tenlastelegging G: er moet rekening worden gehouden met de vrij spraak voor één van de twee panelen; het vermogensvoordeel wordt aldus bepaald op de helft van 17.595,50 EUR, dit is 8.797,75 EUR

tenlastelegging H: 6.666,66 EUR

tenlastelegging I: 8.125,00 EUR

dit is in totaal: 110.767,81 EUR.

..... (tenlastelegging B)

60. De geïncrimineerde periode loopt voor deze beklaagde van 1 december 1999 tot 31 december 2005.

Uit het vooronderzoek is gebleken dat de woning werd verkocht op 7 april 2005. De beklaagde dient te worden vrijgesproken voor de hem ten laste gelegde periode vanaf 7 april 2005 tot 31 december 2005.

61. betwist voor het overige de feiten niet. Er kan worden aangenomen dat, die een leek is wat verhuring van reclameborden betreft, werd misleid door de mededeling van aan de vorige eigenaar,, dat een vergunning werd verkregen voor het plaatsen van een reclamepaneel (st. 45). Vanaf zijn verhoor op 8 maart 2001 was hij echter ervan op de hoogte dat het reclamepaneel onrechtmatig was geplaatst.

Voor de hem ten laste gelegde periode van 8 maart 2001 tot 6 april 2005 is de tenlastelegging afdoende bewezen.

62. De rechtbank houdt rekening met het gunstig strafrechtelijk verleden van de beklaagde.

De feiten zijn van aard dat zij gestraft kunnen worden met een werkstraf of één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar. De afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden moet in acht genomen worden bij de toepassing van de strafwet.

Een geldboete met uitstel, zoals hierna bepaald, volstaat om de beklaagde te doen inzien dat hij een eigen verantwoordelijkheid heeft zodat hij zich in de toekomst van een dergelijk gedrag zal onthouden.

Het wederrechtelijk verkregen vermogensvoordeel moet worden verbeurd verklaard. Het plegen van misdrijven mag niet lonen.

Aangezien de feiten van aard dat ze kunnen worden gestraft met een werkstraf of één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar gevangenisstraf, staat de rechtbank omwille van de hierboven vermelde omstandigheid evenwel uitstel toe.

Rekening houdende met de geïncrimineerde periode van 8 maart 2001 tot 6 april 2005 bedraagt het vermogensvoordeel (uitgedrukt in maanden):

$49 \times 1.500 \text{ BEF} = 73.500 \text{ BEF}$ of 1.822,02 EUR.

;(tenlastelegging E)

63. ; houdt ten onrechte voor dat hij niet strafbaar zou zijn omdat hij slechts verhuurder is en alleen over het recht zou beschikken om de reclamepanelen te plaatsen en te verwijderen.

Strafbaar is niet alleen degene die de verboden reclamepanelen effectief plaatst en de aanplakbrieven aanbrengt maar ook degene die zijn eigendom ter beschikking stelt om verboden reclamepanelen te plaatsen en aanplakbrieven te laten aanbrengen. Deze terbeschikkingstelling valt onder het (mede-)daderschap in de zin van art. 66 Sw. Ontegensprekelijk is ook de eigenaar-verhuurder verantwoordelijk voor de plaatsing en het behoud in de zin van art. 8 van het K.B. van 14 december 1959. Dat het Openbaar Ministerie het vooronderzoek toespitste op ; zoals ; aanvoert, doet hieraan geen afbreuk.

64. De vergunning van 30 oktober 1989 rechtvaardigt geenszins het aannemen van onoverwinnelijke dwaling.

Er kan worden aangenomen dat het complexe karakter van de regelgeving op grond waarvan de beklaagde wordt vervolgd en het feit dat hij het verhuurcontract overnam, zoals bepaald in de notariële akte (stuk 7 voorgelegd door ;), in deze zaak het aannemen van de aangevoerde schulduitsluitingsgrond verantwoorden, dit echter slechts tot het ogenblik waarop de beklaagde op de hoogte werd gesteld van het bestaan van het misdrijf, dit is op 27 april 1998. Hij dient bijgevolg te worden vrijgesproken voor de hem ten laste gelegde periode van 1 april 1998 tot 27 april 1998.

Het feit E aan beklaagde ten laste gelegd, is aldus bewezen voor wat de twee naar de gerichte zijden van het reclamepaneel over de periode van 27 april 1998 tot 31 december 2005. Voor één zijde van het reclamebord wordt de beklaagde wegens twijfel vrijgesproken.

65. Op de gevraagde opschorting van de uitspraak van de veroordeling kan niet worden ingegaan.

Uit de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling van de zaak ter terechtzitting is immers gebleken dat niet slechts passief is gebleken wat de verwijdering van de wederrechtelijk geplaatste panelen betreft. Hij heeft integendeel getracht de voorwaarden van zijn contract met te verbeteren om bijkomende voordelen te halen uit dat contract.

Zo verklaarde aan de verbalisant op 12 maart 2005 dat hij met aan het onderhandelen was om de reclamepanelen over te nemen.

De brieven tot opzegging van de huurovereenkomst van 9 oktober 2003 en 14 oktober 2004 die voorlegt (stukken 15 en 16), waren evenmin bedoeld om aan te zetten tot verwijdering van de panelen. Uit de door voorgelegde brief van 14 februari 2005 (stuk 17) blijkt dat hij een verbetering van de contractvoorwaarden verlangde (*"Wij hebben met aandacht kennis genomen van de diverse punten van uw verzoek. Na intern overleg tussen onze diensten en de directie, zou – met het oog op een verdere aangename en duurzame samenwerking – een aantal niet onbelangrijke tegemoetkomingen kunnen doen."*).

Om aan de beklaagde te doen inzien dat het algemeen belang niet ondergeschikt mag worden gemaakt aan eigen commercieel voordeel, moet een effectieve geldboete zoals hierna bepaald worden opgelegd. De overtreding van de koninklijke besluiten ter uitvoering van art. 200 van het Wetboek der met zegel gelijkgestelde taksen worden gestraft met een geldboete van 1,25 tot 50,00 EUR.

Tevens dient de bijzondere verbeurdverklaring te worden uitgesproken. De rechtbank is van oordeel dat principieel niet kan worden aanvaard dat een veroordeelde in het bezit wordt gelaten van de voordelen of winsten die hij uit een misdrijf haalde. Misdrijven mogen immers niet lonen. De feiten zijn van aard dat zij gestraft kunnen worden met een werkstraf of één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar. De afwezigheid van voorgaande veroordelingen tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden moet in acht genomen worden bij de toepassing van de strafwet. Aldus kent de rechtbank voor de bijzondere verbeurdverklaring uitstel toe zoals hierna bepaald. De deels met uitstel opgelegde bijzondere verbeurdverklaring geldt als waarschuwing voor de

toekomst en moet ertoe strekken bij de beklaagde meer respect voor de wet af te dwingen.

Rekening houdende met de vrijspraak voor één van de drie zijden van het reclamepaneel en met de vrijspraak voor de periode van 1 april 1998 tot 27 april 1998 wordt het wederrechtelijke verkregen vermogensvoordeel als volgt berekend: $(8/12 \times 2/3 \times 315.000 \text{ BEF (of 7.808,65 EUR)}) + (7 \times 2/3 \times 315.000 \text{ BEF (of 7.808,65 EUR)}) = 1.610.000 \text{ BEF of 39.910,86 EUR.}$

_____ en _____ (tenlastelegging F)

66. De aan _____ ten laste gelegde periode loopt van 1 januari 2003 tot 31 december 2005.

Rekening houdende met de verklaring van _____ afgevaardigd bestuurder van de _____, op 12 januari 1999, waaruit blijkt dat zij op de hoogte werd gesteld van de noodzaak van een bouwvergunning en van het feit dat voor het reclamebord geen bouwvergunning was verkregen, had de beklaagde zich moeten vergewissen van de toepasselijke regelgeving. De beklaagde had aldus kennis kunnen nemen van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente _____ van 13 december 1999 waaruit bleek dat de aanvraag werd geweigerd wegens strijdigheid met het K.B. van 14 december 1959.

Noch het feit dat _____ of haar rechtsvoorganger, _____, niet had meegedeeld dat voor het reclamepaneel de vereiste vergunning niet was toegekend, noch het feit dat de overheid geruime tijd niet is opgetreden, noch het feit dat de beklaagde geruime tijd tijdens het vooronderzoek niet werd verhoord, noch het feit dat _____ als eigenaar van de aangebrachte materialen weigerde het publiciteitsbord weg te nemen, noch het feit dat de huuropbrengsten niet werden gestort op de rekening van de _____, noch enig ander door de beklaagde aangevoerd feit rechtvaardigt het besluit dat de beklaagde geen schuld heeft aan het ten laste gelegde feit of dat de beklaagde zich op onoverwinnelijke dwaling kan beroepen.

De beklaagde had zelf het nodige initiatief moeten nemen om zich aan de wet te conformeren en het enkele tijdsverloop bij een strafonderzoek kan niet het besluit rechtvaardigen dat geen strafbaar feit zou zijn gepleegd. De beklaagde heeft zich echter geruime tijd niet bekommerd over het reclamepaneel en is passief gebleven. Slechts onder druk van een aanstaande dagvaarding voor de correctionele rechtbank heeft de _____ de _____ aangemaand de reclamepanelen te verwijderen.

Uit de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek ter terechtzitting blijkt dat het ten laste gelegde feit afdoende is bewezen.

67. De aan [] ten laste gelegde periode loopt van 1 januari 1999 tot 31 december 2005.

Van 1 januari 1999 tot 23 maart 2001 was zij, samen met haar echtgenoot, eigenaar van het pand.

Vanaf 23 maart 2001 was het pand eigendom van de [] was, en dit sinds de oprichting van de [] in 27 augustus 1992, afgevaardigd bestuurder van deze vennootschap.

Zij werd op 12 januari 1999 op de hoogte gesteld van de noodzaak van een bouwvergunning en van het feit dat voor het reclamebord geen bouwvergunning was verkregen. Zij kon niet nadien ervan uitgaan dat de nodige vergunning wel zou worden toegekend. Het enkele tijdsverloop bij een strafonderzoek kan niet het besluit rechtvaardigen dat geen strafbaar feit zou zijn gepleegd. Zij heeft zich geruime tijd niet bekommerd over het reclamepaneel en is passief gebleven.

Het feit dat haar echtgenoot het oorspronkelijke huurcontract in 1991 heeft gesloten, doet niets af aan haar verantwoordelijkheid als eigenaar. Dat in de oorspronkelijke huurovereenkomst werd bepaald dat een verbod van overheidswege aan de huurovereenkomst onmiddellijk een einde zou maken, stelt haar evenmin vrij van verantwoordelijkheid. Ten onrechte houdt zij voor dat zij geen zeggenschap had over het paneel en niet over de mogelijkheid beschikte om het paneel te laten verwijderen. Eerst als eigenaar van het pand en later, in haar hoedanigheid van afgevaardigde bestuurder, als orgaan van de vennootschap-eigenaar had zij de mogelijkheid om, desnoods via gerechtelijke weg, het wederrechtelijk reclamepaneel te laten verwijderen.

Mede op grond van dezelfde redenen als vermeld voor de [] komt de rechtbank tot het besluit dat het ten laste gelegde feit vanaf 12 januari 1999 tot 31 december 2005 afdoende is bewezen. Voor de periode voordien dient zij te worden vrijgesproken.

68. Cumulatie in de vervolging van rechtspersoon en natuurlijke persoon is mogelijk. Wanneer de geïdentificeerde natuurlijke persoon het misdrijf wetens en willens heeft gepleegd, dan kan hij samen met de rechtspersoon veroordeeld worden (art. 5, tweede lid, Sw.). Dit betekent dat de natuurlijke persoon het misdrijf bewust en vrijwillig moet hebben gepleegd.

Uit de bovenvermelde gegevens blijkt dat [] het ten laste gelegde feit wetens en willen heeft gepleegd. Zij is voor een deel van de haar ten laste gelegde periode, samen met de [] strafrechtelijk verantwoordelijk.

69. Er zijn gronden om de door gevraagde opschorting van de uitspraak van de veroordeling en de voor in conclusie gevraagde opschorting te gelasten.

De en hebben beiden een blanco strafrechtelijk verleden, heeft nog geen veroordeling ondergaan tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van zes maanden en de feiten zijn niet van aard dat zij gestraft kunnen worden, wat de betreft, met één of meer straffen van meer dan honderdtwintigduizend euro of, wat betreft, met een hoofdstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf.

Het feit zich voor de rechtbank te hebben moeten verantwoorden voor de instandhouding van een wederrechtelijke toestand, wat neerkomt op hun laksheid bij het beëindigen van die toestand, moet de beklaagden ertoe aanzetten in te zien dat zij een eigen verantwoordelijkheid hebben zodat zij zich in de toekomst van dergelijk gedrag zullen onthouden.

De heeft bij monde van haar lasthebber ad hoc haar instemming betuigd met de opschorting van de uitspraak van de veroordeling. Voor , die ter zitting werd vertegenwoordigd door haar raadsman, werd in conclusie de opschorting gevraagd. Hen kan de gunst van de opschorting worden verleend op de wijze zoals hierna bepaald.

De verleende opschorting belet niet dat de bijzondere verbeurdverklaring wordt uitgesproken (art. 6, tweede lid, Probatiewet). Het wederrechtelijk verkregen vermogensvoordeel moet worden verbeurd verklaard. Het plegen van misdrijven mag niet lonen.

Aangezien de feiten van aard dat ze kunnen worden gestraft met een werkstraf of één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar gevangenisstraf, staat de rechtbank omwille van de hierboven vermelde omstandigheden uitstel toe.

Voor de werd het vermogensvoordeel door het Openbaar Ministerie terecht bepaald op 6.000,00 EUR.

Rekening houdende met de geïncrimineerde periode van 12 januari 1999 tot 23 maart 2001 wordt het door verkregen vermogensvoordeel bepaald op (uitgedrukt in maanden):

$(19/31 + 11 + 12 + 23/31) \times 2.500 \text{ BEF} = 60.887 \text{ BEF}$ of 1.509,35 EUR

_____ (tenlastelegging G)

70. Uit de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek ter terechtzitting is gebleken dat aan de beklaagde ontslag van rechtsvervolging moet worden gegeven voor wat betreft *het behoud van het reclamebord en het behoud van aanplakbrieven* (nr. 39). Wat betreft het *aanbrengen van aanplakbrieven*, is de tenlastelegging G evenmin bewezen met betrekking tot het reclamebord op de *zijgevel* (nr. 40).

De beklaagde voert voorts onoverwinnelijke dwaling aan. De aanwezigheid van het reclamepaneel sinds lange tijd en het complexe karakter van de regelgeving op grond waarvan hij wordt vervolgd, rechtvaardigen in deze zaak het aannemen van de aangevoerde schulditsluitingsgrond, dit echter slechts tot het ogenblik waarop hij op de hoogte werd gesteld van het bestaan van het misdrijf, dit is op 7 juli 2003. Hij dient bijgevolg ook wat betreft de tenlastelegging met betrekking tot het *reclamebord op palen* te worden vrijgesproken voor de hem ten laste gelegde periode van 2 juli 1999 tot 6 juli 2003.

Uit het vooronderzoek en de behandeling van de zaak ter terechtzitting is voorts gebleken dat hij, eens op de hoogte van het onwettig karakter van het reclamepaneel, geen initiatief heeft genomen voor de verwijdering van de panelen. De panelen zijn slechts verdwenen samen met de woning die werd afgebroken om een nieuw bouwproject te realiseren.

Voor de periode vanaf 7 juli 2003 tot 31 december 2005 is de tenlastelegging, wat betreft het *aanbrengen van aanplakbrieven op het reclamebord op palen*, afdoende bewezen.

71. Er zijn gronden om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te gelasten.

De beklaagde heeft een blanco strafrechtelijk verleden. Hij heeft nog geen veroordeling ondergaan tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden en de feiten schijnen niet van die aard te zijn dat ze bestraft moeten worden met een hoofdgevangenisstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf.

Het feit zich voor de rechtbank te hebben moeten verantwoorden voor de instandhouding van een wederrechtelijke toestand, wat neerkomt op laksheid bij het beëindigen van die toestand, moet hem ertoe aanzetten in te zien dat hij een eigen verantwoordelijkheid heeft zodat hij zich in de toekomst van dergelijk gedrag zal onthouden.

Hij heeft zijn instemming betuigd met de opschorting van de uitspraak van de veroordeling. Hem kan de gunst van de opschorting worden verleend op de wijze zoals hierna bepaald.

De verleende opschorting belet niet dat de bijzondere verbeurdverklaring wordt uitgesproken (art. 6, tweede lid, Probatiewet). Het wederrechtelijk verkregen vermogensvoordeel moet worden verbeurd verklaard. Het plegen van misdrijven mag niet lonen.

Aangezien de feiten van aard dat ze kunnen worden gestraft met een werkstraf of één of meer straffen van niet meer dan vijf jaar gevangenisstraf, staat de rechtbank omwille van de hierboven vermelde omstandigheden uitstel toe.

Rekening houdende met de geïncrimineerde periode van 7 juli 2003 tot 31 december 2005 en de vrijspraak voor één van de twee panelen, wordt het vermogensvoordeel bepaald op (uitgedrukt in maanden):

$$(24/31 + 5 + 12 + 12) \times (619,73 \text{ EUR} : 12) = 1.537,66 \text{ EUR}$$

WAT DE VERWIJDERING VAN DE RECLAMEBORDEN BETREFT

72. Krachtens art. 200, derde lid, van het Wetboek van met zegel gelijkgestelde taksen beveelt de rechtbank ambtshalve de verwijdering van de wederrechtelijk geplaatste reclameborden.

Deze maatregel is nog nodig voor de wederrechtelijk geplaatste reclameborden die het voorwerp uitmaken van de tenlasteleggingen A, B, E, F en I.

* * *

De feiten, zoals hoger omschreven, werden gepleegd deels voor en deels na 1 maart 2004, datum vanaf wanneer de opdecimes waarmede de uitgesproken strafrechtelijke geldboetes worden verhoogd, werden gewijzigd, zodat de op te leggen geldboete met de zwaarste, meer bepaald met vijfenveertig decimes, moet verhoogd worden.

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 162, 182, 184, 185 § 1, 189, 190, 191, 194 Wetboek van Strafvordering;
art. 3, 5, 7, 38, 40, 41, 41bis, 42, 43bis, 50, 65, 66, 100 Strafwetboek;
alsmede de artikelen en wetsbepalingen zoals hiervoor onder de tenlasteleggingen vermeld;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
art. 8 en 14 §1 van de Wet van 29 juni 1964.

DE RECHTBANK, recht doende OP TEGENSPRAAK ten overstaan van ALLEN.

Verbeterd en vult de dagvårding aan als volgt:

1. In de tenlasteleggingen A, B, C, D, E, F, G en I moet als datum van het Belgisch Staatsblad waarin de wet van 14 augustus 1947 (waarvan art. 8 het art. 200 van het Wetboek van met zegel gelijkgestelde taksen wijzigt) werd bekendgemaakt, "17 september 1947" worden vermeld in plaats van "17 december 1947".
2. In de tenlastelegging A moet "als dusdanig aangewezen bij artikel 1 van het K.B. van 8 januari 1958" aangevuld worden als volgt: "als dusdanig aangewezen bij artikel 1, 3°, van het K.B. van 8 januari 1958";
3. In de tenlastelegging E wordt in de zinsnede "namelijk: een reclamebord te hebben behouden" het woord "reclamebord" vervangen door "een reclamebord bestaande uit 4 panelen, driezijdig opgesteld";
4. In de tenlastelegging G:
 - wordt de alinea "namelijk: een reclamebord te hebben behouden op het grondgebied van de gemeente " vervangen door "namelijk: twee reclameborden, het ene aangebracht aan de rechterzijgevel en het andere aan de linkerkant en steunend op palen, te hebben behouden, aanplakbrieven te hebben aangebracht en te hebben behouden op het grondgebied van de gemeente";
 - worden de woorden "bedoeld reclamebord zijnde aldus aangebracht op enige plaats langs een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg," vervangen door de woorden : "bedoelde reclameborden zijnde aldus aangebracht op of aan weerszijden van een door de Koning bepaalde verkeersweg, en herkenbaar vanaf die wegen zoals bedoeld in art. 4, onder c), van het vermelde K.B. van 14 december 1959";
5. In de tenlastelegging I:
 - wordt de alinea "namelijk: een reclamebord te hebben behouden op het grondgebied van de gemeente " vervangen door "namelijk: een reclamebord te hebben behouden, aanplakbrieven te hebben aangebracht en te hebben behouden op het grondgebied van de gemeente
 - worden de woorden "bedoeld reclamebord zijnde aldus aangebracht op enige plaats langs een door de Koning aangewezen toeristische verkeersweg," vervangen door de woorden : "bedoelde reclameborden zijnde aldus aangebracht op of aan weerszijden van een door de Koning bepaalde verkeersweg, en herkenbaar vanaf die wegen zoals bedoeld in art. 4, onder c), van het vermelde K.B. van 14 december 1959"

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED

1. **Ten aanzien van** _____
2. **Ten aanzien van** _____

Spreekt beide beklaagden vrij van het hen ten laste gelegde feit A voor de periode van 1 mei 1997 tot 13 april 2001 en van 5 augustus 2004 tot 31 december 2005.

Zegt dat de tenlastelegging zoals hierboven omschreven, voor de periode van 14 april 2001 tot 4 augustus 2004 naar eis van recht bewezen is ten laste van BEIDE BEKLAAGDEN.

Gelast de OPSCHORTING van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van DRIE JAAR vanaf heden.

Beveelt ten laste van beide beklaagden overeenkomstig artikel 42-3° en 43bis Strafwetboek, elk voor de helft, de BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING van DUIZEND NEGENHONDERD ACHTENVIJFTIG EURO ZESENDERTIG CENT (= 1.958,36 EUR), zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, wat betreft de in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde uitgesproken BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING van DUIZEND NEGENHONDERD ACHTENVIJFTIG EURO ZESENDERTIG CENT (= 1.958,36 EUR), zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Legt aan ELK van de beklaagden eveneens een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EUR met toepassing van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

3. Ten aanzien van _____

Spreekt de beklaagde vrij van de tenlastelegging C voor wat betreft de periode van 25 februari 2003 tot 18 juli 2003.

Spreekt de beklaagde vrij van de tenlastelegging E voor wat betreft de niet naar de _____ gerichte zijde van het reclamebord.

Verleent ontslag van rechtsvervolging voor de tenlastelegging G voor wat betreft het behoud van het reclamebord en het behoud van aanplakbrieven; spreekt de beklaagde vrij van de tenlastelegging in zoverre zij betrekking heeft op het reclamebord op de rechterzijgevel,

verklaart de tenlastelegging bewezen wat betreft het aanbrengen van aanplakbrieven op het reclamebord op palen aan de linkerkant van de woning.

Verleent ontslag van rechtsvervolging voor de tenlastelegging I voor wat betreft het behoud van het reclamebord en het behoud van aanplakbrieven; verklaart de tenlastelegging bewezen wat betreft het aanbrengen van aanplakbrieven.

Veroordeelt de beklaagde voor de – in de mate zoals hierboven gepreciseerd – bewezen verklaarde tenlasteleggingen, A, B, C, D, E, F, G, H en I **SAMEN tot een GELDBOETE van TIENDUIZEND EURO (= 10.000,00 EUR).**

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op **VIJFENVIJFTIGDUIZEND EURO (= 55.000,00 EUR).**

Beveelt overeenkomstig artikel 42-3° en 43bis Strafwetboek de **BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING van HONDERD EN TIENDUIZEND ZEVENHONDERD ZEVENENZESTIG EURO EENENTACHTIG CENT (= 110.767,81 EUR),** zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, bedrag dat in beslag werd genomen op rekening : op naam van bij .

Zegt voor recht dat het beslag ter plaatse dat betrekking heeft op een bedrag van 197.801,29 EUR, gestort op rekening nr. van voor het overige geheven wordt.

Zegt dat deze beklaagde verplicht is een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO**, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op **HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT**, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt aan deze beklaagde eveneens een vergoeding op van **VIJFENTWINTIG EUR** met toepassing van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

4. Ten aanzien van

Spreekt de beklaagde vrij van de tenlastelegging C voor wat betreft de periode van 25 februari 2003 tot 18 juli 2003.

Spreekt de beklaagde vrij van de tenlastelegging E voor wat betreft de niet naar de gerichte zijde van het reclamebord.

Verleent ontslag van rechtsvervolging voor de tenlastelegging G voor wat betreft het behoud van het reclamebord en het behoud van aanplakbrieven; spreekt de beklaagde vrij van de tenlastelegging in zoverre zij betrekking heeft op het reclamebord op de rechterzijgevel, verklaart de tenlastelegging bewezen wat betreft het aanbrengen van aanplakbrieven op het reclamebord op palen aan de linkerkant van de woning.

Verleent ontslag van rechtsvervolging voor de tenlastelegging I voor wat betreft het behoud van het reclamebord en het behoud van aanplakbrieven; verklaart de tenlastelegging bewezen wat betreft het aanbrengen van aanplakbrieven.

Spreekt de beklaagde vrij van de tenlasteleggingen A, C, D, E, F, G en I in zoverre zij betrekking hebben op een periode vóór 15 oktober 1999.

Veroordeelt de beklaagde voor de – in de mate zoals hierboven gepreciseerd – bewezen verklaarde tenlasteleggingen, A, B, C, D, E, F, G, H en I SAMEN tot een **HOOFDGEVANGENISSTRAF van VIER MAANDEN** en tot een **GELDBOETE van TWEEDUIZEND EURO (= 2.000,00 EUR)**.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op **ELFDUIZEND EURO (= 11.000,00 EUR)**.

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van **DRIE MAANDEN**.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde, wat betreft de uitgesproken HOOFDGEVANGENISSTRAF van VIER MAANDEN zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde , wat betreft de uitgesproken HOOFDGEVANGENISSTRAF van VIER MAANDEN zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat deze beklaagde verplicht is een bedrag van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt aan deze beklaagde eveneens een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EUR met toepassing van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

6. Ten aanzien van

Spreekt de beklaagde vrij van het hem ten laste gelegde feit B voor de periode van 1 mei 1997 tot 13 april 2001 en van 7 april 2005 tot 31 december 2005.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging B (voor wat betreft de periode van 14 april 2001 tot 6 april 2005) tot een **GELDBOETE van DERTIG EURO (= 30,00 EUR)**.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op HONDERD VIJFENZESTIG EURO (= 165,00 EUR).

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van **ACHT DAGEN**.

Beveelt ten laste van . overeenkomstig artikel 42-3° en 43bis Strafwetboek de **BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING van DUIZEND ACHTHONDERD TWEEËNTWINTIG EURO TWEE CENT (=1.822,02 EUR)**, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde , wat betreft:

* de geldboete van **DERTIG EUR (= 30,00 EUR)**, verhoogd met vijfenveertig decimes en aldus gebracht op HONDERD VIJFENZESTIG EURO (= 165,00 EUR), of een vervangende gevangenisstraf van **ACHT DAGEN**, en

*** de uitgesproken BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING van DUIZEND ACHTHONDERD TWEEËNTWINTIG EURO TWEE CENT (=1.822,02 EUR)**

telkens zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat deze beklaagde verplicht is een bedrag van **VIJFENTWINTIG EURO**, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op **HONDERD ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT**, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Legt aan deze beklaagde eveneens een vergoeding op van **VIJFENTWINTIG EUR** met toepassing van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

7. Ten aanzien van _____

Spreekt de beklaagde vrij van de tenlastelegging **E** voor wat betreft de periode van 1 april 1998 tot 27 april 1998 en voor wat betreft de niet naar de _____ gerichte zijde van het reclamebord.

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlastelegging **B** (voor wat betreft de periode van 14 april 2001 tot 6 april 2005) tot een **GELDBOETE van DERTIG EURO (= 30,00 EUR)**.

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op **HONDERD VIJFENZESTIG EURO (= 165,00 EUR)**.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de termijn bepaald bij art. 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van **ACHT DAGEN**.

Beveelt overeenkomstig artikel 42-3° en 43bis Strafwetboek, de **BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING van NEGENENDERTIGDUIZEND NEGENHONDERD TIEN EURO ZESENTACHTIG CENT (= 39.910,86 EUR)**, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van
 , wat betreft **TWEE DERDEN** van de uitgesproken
BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING van
NEGENENDERTIGDUIZEND NEGENHONDERD TIEN EURO
ZESENTACHTIG CENT (= 39.910,86 EUR) zal uitgesteld worden voor
 een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende
 de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot
 een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden
 zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat deze beklaagde verplicht is een bedrag van **VIJFENTWINTIG**
EURO, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op **HONDERD**
ZEVENENDERTIG EURO EN VIJFTIG CENT, te betalen als bijdrage tot
 het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en
 aan de occasionele redders.

Legt aan deze beklaagde eveneens een vergoeding op van
VIJFENTWINTIG EUR met toepassing van artikel 71 van de wet van 28
 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel
 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het
 algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

8. Ten aanzien van

Zegt dat de tenlastelegging F zoals hierboven omschreven naar eis van
 recht bewezen is.

Gelast de **OPSCHORTING** van de uitspraak van de veroordeling
 gedurende een termijn van **DRIE JAAR** vanaf heden.

Beveelt ten laste van , overeenkomstig artikel
 42-3° en 43bis Strafwetboek de **BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING**
 van **ZESDUIZEND EURO (= 6.000,00 EUR)**, zijnde de
 vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen,

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, wat betreft de in hoofde
 van de , uitgesproken BIJZONDERE
VERBEURDVERKLARING van **ZESDUIZEND EURO (= 6.000,00 EUR)**,
 zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf
 heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd
 dat een veroordeling tot een straf van meer dan duizend euro zonder
 uitstel tot gevolg heeft.

Legt aan deze beklaagde eveneens een vergoeding op van
VIJFENTWINTIG EUR met toepassing van artikel 71 van de wet van 28
 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel
 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het
 algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

9. Ten aanzien van

Spreekt de beklaagde vrij van het haar ten laste gelegde feit F voor de periode van 1 januari 1999 tot 11 januari 1999.

Zegt dat de tenlastelegging zoals hierboven omschreven, voor de periode van 12 januari 1999 tot 31 december 2005 naar eis van recht bewezen is.

Gelast de **OPSCHORTING** van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van **DRIE JAAR** vanaf heden.

Beveelt ten laste van _____ overeenkomstig artikel 42-3° en 43bis Strafwetboek de **BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING van DUIZEND VIJFHONDERD NEGEN EURO VIJFENDERTIG CENT (= 1.509,35 EUR)**, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, wat betreft de In hofde an
uitgesproken **BIJZONDERE**
VERBEURDVERKLARING van DUIZEND VIJFHONDERD NEGEN EURO
VIJFENDERTIG CENT (= 1.509,35 EUR), zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Legt aan deze beklaagde eveneens een vergoeding op van **VIJFENTWINTIG EUR** met toepassing van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

10. Ten aanzien van

Verleent ontslag van rechtsvervolging voor de tenlastelegging **G** voor wat betreft het behoud van het reclamebord en het behoud van aanplakbrieven; spreekt de beklaagde vrij van de tenlastelegging in zoverre zij betrekking heeft op het reclamebord op de rechterzijgevel.

Spreekt de beklaagde vrij van het voor het overige bewezen gebleven ten laste gelegde feit G voor de periode van 2 juli 1999 tot 6 juli 2003.

Zegt dat de tenlastelegging zoals hierboven omschreven, voor de periode van 7 juli 2003 tot 31 december 2005, wat betreft het aanbrengen van aanplakbrieven op het reclamebord op palen aan de linkerkant van de woning, naar eis van recht bewezen is.

Gelast de **OPSCHORTING** van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van **DRIE JAAR** vanaf heden.

Beveelt ten laste van _____ overeenkomstig artikel 42-3° en 43bis Strafwetboek de **BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING** van **DUIZEND VIJFHONDERD ZEVENENDERTIG EURO ZESENZESTIG CENT (= 1.537,66 EUR)**, zijnde de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, wat betreft de in hoofde van _____ uitgesproken **BIJZONDERE VERBEURDVERKLARING** van **DUIZEND VIJFHONDERD ZEVENENDERTIG EURO ZESENZESTIG CENT (= 1.537,66 EUR)**, zal uitgesteld worden voor een termijn van **DRIE JAAR** te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Legt aan deze beklaagde eveneens een vergoeding op van **VIJFENTWINTIG EUR** met toepassing van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

* * *

11. WAT BETREFT DE VERWIJDERING VAN DE RECLAMEBORDEN

Beveelt de verwijdering van de wederrechtelijk geplaatste reclameborden, die het voorwerp uitmaken van de tenlasteleggingen A, B, E, F en I.

12. WAT BETREFT DE HERSTELVORDERING (tenlastelegging H)

Zegt dat de vordering tot uitvoering van aanpassingswerken **zonder voorwerp** is geworden.

13. DE GERECHTSKOSTEN

Begroot de gerechtskosten in hun geheel op 309,54 EUR.

Veroordeelt de beklaagde . tot haar kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op **7,84 EUR**.

Veroordeelt de beklaagde . tot zijn kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op **7,84 EUR**.

Veroordeelt de beklaagde . tot zijn kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op **15,68 EUR**.

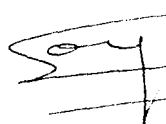
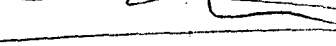
Veroordeelt de tien beklaagden HOOFDELIJK tot de overige kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op **278,18 EUR**.

* * * * *

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van
ZESENTWINTIG JUNI TWEEDUIZEND EN ZES.

Aanwezig :

- de heer J. Van den Berghe, ondervoorzitter, die de terechtzitting voorzit,
- de heer P. Coppens, rechter,
- de heer B. De Temmerman, rechter,
- mevrouw A. Serlippens, substituut-Procureur des Konings;
- mevrouw M. Cocquyt, griffier.

M. Cocquyt B. De Temmerman P. Coppens J. Van den Berghe